

ARBEIDEREN

Nr. 9

1976 4. Årg. Organ for Kommunistisk Arbeiderforbund

Pris Kr.2

Opphev innvandringsstoppen: LOs slag mot fremmedarbeiderne rammer hele arbeiderklassen

Fremmedarbeiderforeningen (FAF) har nå valgt å kjøre åpent ut mot innvandringsstoppen, ved å stemple den som det stykke rasisme den ganske riktig er. Dette er et framstøt som ikke må undervurderes. FAFs initiativ kan få stor betydning for utviklingen av en praktisk solidaritet innen hele arbeiderklassen. - Men dette krever også at arbeiderklassen kjenner sine motstandere. Først og fremst må LO-apparatets karakter erkjennes.

LO - en del av det statlige undertrykkingsapparatet.

Det burde ikke forbause noen at det er LO som har kommet med det initiativ som har fått FAF til å rykke ut. LO har offentlig foreslått at "innvandringspolitikken" i framtida helt ut skal baseres på organisert gruppeimport, arrangert av kapitalistene.

Allerede i 1974-75 påpekte den røde Arbeideren hvordan regjeringen, særlig med arbeidsdirektør Danielsen som talerør, la opp til en slik poli-

tikk. At initiativet tas opp igjen av nettopp LO, er derfor en bekreftelse på vår analyse av Landsorganisasjonen, nemlig at den "er blitt en del av den borgerlige stat", som det heter om det moderne fagapparatet i Strassbourger-tesene. Dette er et faktum som en ikke må moralisere over, men bekjempe systematisk og utifra en gjennomtenkt linje.

FAFs organ Fremmedarbeideren har i nr 8/1976 en leder som påpeker hvordan LO i praksis leder an i en

Forts. side 6

LES...

den røde
ARBEIDEREN
Hver 14. dag
fra neste nr!

Se side 3

MAO TSE-TUNG DØD

Kondolansebudskap fra Kommunistisk Arbeiderforbund

Oslo, 10. september 1976

Sentralkomiteen i
Kinas kommunistiske parti.

Kjære kamerater.

Vi vil med dette gi uttrykk for våre dypeste kondolanser og vår sterke sorg over at den største revolusjonære leder i vår tid, Mao Tse-tung, er død.

Gjennom selvstendig marxist-leninistisk analyse av de kinesiske klasseforhold og av den internasjonale situasjon utviklet Mao Tse-tung den seierrike strategien for den kinesiske revolusjon, og viste hvordan arbeiderklassen og dens kommunistiske parti kunne ta ledelsen i den nasjonale frigjøringskampen og den ny-demokratiske revolusjonen som står på dagsorden i imperialistisk undertrykte, underutviklede land.

Gjennom Den Store Kulturrevolusjonen og seinere kampanjen for proletariats diktatur ledet Mao Tse-tung kampen for befestelse og styrking av proletariats statsmakt, slo tilbake de som ønsker å slå inn på den kapitalistiske vegen, og ga dermed hele verdens arbeiderklasse uvurderlige lærdommer i hvordan klassekampen fortsetter og må føres med uforminsket styrke under hele overgangsperioden fra kapitalisme til kommunisme.

Gjennom disse og en rekke andre praktiske og teoretiske fortjenester tilførte Mao Tse-tung marxismen-leninismen flere allmenngyldige sannheter, og inntok alt mens han levde, en selvfølgelig plass som en av arbeiderklassens fem store revolusjonære ledere ved siden av Marx, Engels, Lenin og Stalin.

Verdens borgerskap, imperialistene og de revisjonistiske sosialimperialistene, fryder seg over at Mao Tse-tung er død. Men hans gjerning og tenkning er udødelig, og vil bli anvendt av verdensproletariatet til endelig å tilintetgjør kapitalismen og imperialismen.

Lenge leve marxismen-leninismen- Mao Tse-tungs tenkning!

Lenge leve den proletariske revolusjonen!

Kommunismen vil seire!

På vegne av
Sentralkomiteens permanente arbeidsutvalg i Kommunistisk Arbeiderforbund

Harald Berntsen(form.)

Imperialismen og de nasjonale interessene i midt-østen

SV og AKP om Palestinaspørsmålet

I Norge finnes det i dag to organisasjoner som spesielt sier seg å støtte palestinerne sak, det er Palestinafronten (Palfont), som hovedsakelig rekrutterer fra SV, og AKP-gruppen i Palestinafronten (Palkom). Disse to organisasjonene avspeiler sider ved den politikk som til nå er blitt lansert for å løse "Palestinaproblemet". Men ikke uventet - som vi skal se - står likevel Palkom for synspunkter som dels er så tilbakeleggende i forhold til den aktuelle politiske utvikling i området - dels så selvmegetvisende at de mer har kuriositetens interesse enn krav på seriøs oppmerksomhet.

Den nylig danna Palestinafronten, ledet av den "yrkesrevolusjonære" K. Bygstad, avgrensner seg overfor Palkom i synet på Sovjet utenrikspolitikk. Palfont vil bringe informasjon og formidle et riktigere bilde av Midt-Østen-konflikten, herunder også fortelle at Sovjet står for en venstrelinje i Palestinaspørsmålet. Videre går den inn for at en dialog må komme i stand mellom frigjøringsbevegelsen (PLO) og staten Israel. - Det skal ikke stor fantasi til for å forestille seg at denne Palfont fører ei rein borgerlig linje, en politikk som borgerskapet selv av naturlige grunner er avskåret fra å kjøre ut på vegne av palestinerne. Man vil jo huske at de rabiate deler av sosialdemokratiet benekter palestinerne eksistens, så derfor denne taktiske nyskapingen for å propagandere staten i Israel og sionismens interesser. (I parentes kan nevnes at organisasjonen har fått støtte både fra Arbeiderbladet og Dagbladet samt fra uavhengige humanistiske organisasjoner som Norsk utenrikspolitisk Institutt ved hr. D. Heradstveit hvis fremste oppgave er å ikke Arbeiderpartiets sionistiske propaganda en vitenskaplig sjargong.) Og Sovjets venstre-linje er da nettopp denne: Å skape et mini-

Palestina som garanterer staten Israels interesser, og på den måten gjennom status quo sikre sin egen innflytelse i området.

Neppe overraskende utgjør det nasjonale perspektivet kjernen i Palkoms overlegninger om Midt-Østen. Denne organisasjonen som har som mål "å arbeide fram en aktiv solidaritet mellom det palestinske og det norske folket", ser palestinerne frigjøringskamp som "den kampen et undertrykt folk fører for nasjonal frigjøring". Men det palestinske nasjonale spørsmål er ikke så enkelt, selv for AKP. Blant mye tøv som serveres om det nasjonale, kommer Palkom i skade for å avlevere en grunnleggende sannhet om palestinerne. De sier følgende: "Etter den 1. verdenskrig ble araber-verdenen delt opp i interesserfærer av imperialismemaktene i Europa. Palestina ble britisk mandatområde. Det arabiske folket utgjør en nasjon, men imperialismen har splitta det opp i flere småstater, som hver for seg har bygd opp sitt eget militære, kulturelle og sosiale liv." Det faktum at palestinerne ikke kan sette fram noe eget nasjonalt krav, blir i AKP-gruppas øyne gitt en særegen fortolkning. Istedenfor å forfølge sin nasjonale logikk konsekvent og dermed naturlig ende opp i det tradisjonelle borgerlige standpunktet at palestinerne skal integreres i de omkringliggende arabiske stater, tillegger de tvertimot palestinerne den messianske oppgave å virke som frigjørere av det arabiske folk. Palestinerne, som de nasjonalt mest framskredne(!), skal stå i brodden for "den arabiske revolusjonen" (Her må det åpenbart være Gaddafis autokratiske restaurasjon som fore-

svever dem.) Den israelske stat, som imperialismens base i området, er først og fremst en trusel mot den arabiske nasjonale enhet, og derfor er palestinerne kamp også nøkkelen til "en frigjøring av den arabiske nasjon" og en gjenoppretting av den brutte enhet.

Konfronterer vi denne avsyndige småborgerlige metafysikken med virkeligheten, er det for det første det å si: Skal palestinerne sak ivaretas innenfor rammen av en israelsk-arabisk konflikt, vil det i praksis si at de får seg tilkjent et mini-Palestina. Av den grunn er nettopp Sovjet - til en viss grad - interessert i å trappe opp og igjen slutte tett den nasjonale fronten mot Israel. Men de toneangivende arabiske stater er motstandere av en slik konfrontasjonslinje. De ønsker å oppnå det samme resultat - et mini-Palestina - ved fredligere midler. Det vil være velkjent at så å si enhver retning innen PLO er motstander av en slik løsning. - Avkledd sine nasjonalistiske fraser faller derfor AKP og Palkoms syn sammen med det gjengs sosialdemokratiske perspektivet på Midt-Østen.

Det som volder AKP-gruppa bry - og som Palkom så tydelig stiller til skue - det er naturligvis den nære forbindelsen som eksisterer mellom det nasjonale borgerskapets interesser og imperialismens; hvorledes USA og Sovjet spiller på de nasjonale interessene for å skaffe seg hegemoni. Rørende er det å se hvorledes Palkom moraliserer overfor samspillet mellom Syria og USA i Libanon. Ikke bare underkjenner de Syrias faktiske rolle i krigen men de framstiller også denne rollen som manipulert av USA. Likeledes naivt blir Egypt rost for sin nasjonale selvbevisning og for å ha rettet kritikk mot USA's og Sovjets innblanding i Libanon. Men vi skal huske at allerede ved første Sinai-avtale (1973) hadde Egypt definitivt avskrevet palestinerne sak som ufor- enlig med nasjonens interesser.

For til slutt å gjøre fullstendig AKP's bilde av imperialismen som et abstrakt skremsel som svever over og truer det nasjonale, skal vi sitere hva de sier om Israel: "Israel er en sjåvinistisk stat - javel. Men er den også 'nasjonal'?" Sionister og pro-sionister vil påstå dette. Og nå også Palfont? Om Israel er en nasjonal stat - og kanskje også sionismen en nasjonal bevegelse? - da kan løsningen bare bli en: Denne staten må aksepteres. Hvem kan i dag tenke seg å bryte med en nasjonalstat? (Og dette tør de å påstå mens borgerkrigen i Libanon raser som verst!) Men palestinerne har nettopp stilt seg den oppgave å bryte med staten Israel."

- Ja, det er nettopp hva saken gjelder. Og her skiller AKP og de revolusjonære palestinerne lag. For palestinerne er det selvfølgelig revnende likegyldig om Israel er en nasjonalstat eller ikke.

Imperialismens nye posisjoner

Konflikten i Libanon må sees på bakgrunn av USA's nyorientering i Midt-Østen. Siden Oktoberkrigen i 1973 har det vært klart at Israel ikke var det instrumentet som USA kunne dra full politisk nytte av; de hensiktsløse krigene mellom Israel og Egypt/Syria førte for USA ingen steds hen. Den samme erkjennelsen av at konflikten med Israel var spilt møye og en stor belastning for regimet, fikk samtidig Sadat til å oppgi Sovjet. USA og Egypt finner hverandre så i en strategi som steg for steg skulle imøtekomme Egypts interesser på Sinai og normalisere forholdet til Israel; det sier seg selv at det bare var USA som kunne presse Israel her. Resultatet ble 1. og 2. Sinai-avtale. Disse avtalene var

tiltenkt å danne mønster for en videre godkjenning av Israel fra de øvrige araberstatene. Når denne planen gikk i vasken, henger det sammen med to forhold: For det første kunne ikke Syria - på grunn av rivaliseringen mellom de to stater - akseptere den førende rollen som Kissinger hadde gitt Egypt innenfor denne politikken, og for det andre - og viktigere - var ikke Palestinaspørsmålet kalkulert inn i disse avtalene; de regulerte bare tilhøvet mellom Israel og araberstatene. Etter hvert som Israel fikk problemer på Vest-bredden samtidig som den revolusjonære fløyen av PLO styrket sin posisjon i Libanon, måtte USA handle raskt. Bare via et samarbeid med Syria, som tradisjonelt har kontrollert deler av frigjøringsbevegelsen, kunne PLO militært settes ut av spill, og med et svekket og undertrykt PLO kunne USA håpe på en akseptabel politisk løsning. - Israel kunne nødvendigvis ikke brukes i Libanon til å knekke PLO, til det var faren for stor for at en provoserte fram en arabisk-israelsk konflikt i stor stil, noe USA for enhver pris måtte unngå. Derfor ble Israel av USA tvunget til å holde fingrene av fatet. Og den løsningen som stillet i utsikt var nettopp et mini-Palestina i et forbund med Jordan og Syria. Mot denne bakgrunnen blir det forståelig at Egypt skjeller ut Syria, Sovjet og USA. Lykkes nemlig denne planen til Syria, vil landet med ett være en regional makt som har full støtte fra Saudia-Arabia og Kuwait. Det vi således er vitne til, er at bare et aggressivt nasjonalistisk arabisk regime effektivt kan føre ut USA's politikk, og USA på sin side kommer syriske interesser her i møte: Bare via USA kan Syria - etter først å ha kneblet PLO - ha håp om å komme i forhandlingsposisjon med Israel om Golan og Vest-bredden. Dette betyr da en full anerkjennelse av staten Israel.

For USA var det uomgjengelig nødvendig snarest å få slutt på de israelsk-arabiske motsetningene og komme på god fot med Syria. Noen ny olje-boikott kunne ikke tåles, bare på siste året er importen fra Saudia-Arabia og Kuwait fordoblet, og disse landene er i dag USA's langst viktigste oljeleveranører.

At USA for tiden har funnet de arabiske nasjonale interessene - og spesielt de syriske - mer hensiktsmessige enn de sionistiske, har ført til visse desperate trekk fra Israels side. I et forsøk på å stå friere vis-a-vis USA inngikk landet nylig en økonomisk-militær avtale med Vorster-regimet. Viktige grupperinger innen Rabin-regjeringen er nemlig motstandere av direktiver fra USA om å oppgi Golan og Vest-bredden. Samtidig håper Israel med dette økonomiske samarbeidet å kunne mestre arbeidsledigheten og inflasjonen, som har tatt en faretruende vending. Men det eneste de oppnår er naturligvis en ytterligere politisk isolering og svekking som igjen vil ramme USA-imperialismen.

For PLO er situasjonen sett ikke så dystert som den borgerlige pressa ynder å framstille den. De revolusjonære deler av PLO har styrket den progressive fronten i Libanon, og er både militært og politisk på offensiven. Taktikken fra PLO er å utnytte maksimalt de nasjonale motsetningene innen araber verdenen (mellom f.eks. Irak og Syria, Libya og Egypt), samtidig som de unngår Sovjetimperialismens klør. Geneveforhandlingene som lenge var Sovjets viktigste redskap til kontroll av PLO, er en saga blott, og en videre styrking av palestinerne sak er det at PLO er blitt anerkjent som

et framtrepende medlem blant de alliansefrie stater.

Over hele Midt-Østen er Sovjet på defensiven; hvor USA går fram går Sovjet tilbake. Og særlig viktig var det at de så grundig kompromitterte seg i Libanon. De forsøkte i det lengste å gi skinn av å støtte PLO, men deres hule retorikk om "folkenes frihet" og "nasjonenes integritet" (lånt fra AKP-gruppa) er blitt avslørt som det det var: En politikk som i sin konsekvens innebar en støtte til falangistene og Syria.

an

Opprop nektet tatt inn og fortiet av avisene

Opprop til alle fagorganiserte:

OPPHEV SUSPENSJONENE!

Underlegnede medlemmer av NTL vil oppfordre alle fagorganiserte til å ta del i kampen mot suspensjonen av tre tillitsmenn innen NTL.

NTL-ledelsen suspensjonerer først og fremst begrunnet med at enhver oppfordring og støtte til ulovlig streik er uforenlig med tillitsverv innen NTL.

Dermed søker NTL-ledelsen å ramme streikevåpnet i det hele tatt. Alle som kjemper arbeidstvingslovgivning og Hovedavtale, vet at så godt som alle streiker som ikke passer kapitalen og LO-ledelsen, kan dømmes ulovlig når som helst.

NTL-ledelsens suspensjonsframstøt er derfor i tråd med Tor Aspengrens uttalelse tidligere i år om at LO nå selv må sette en stopper for de ulovlige streikene.

Framstøtet innen NTL er en prøveballong som - hvis den ikke sprekker - vil bli anvendt i hele fagbevegelsen mot støtte til ulovlige streikende kamper.

Dermed risikerer streikende å bli mer eller mindre avhengige av støtte fra krefter utenfor fagbevegelsen, med de skadelige virkninger vi kjenner av dette.

Alle fagorganiserte som ønsker å forsvare streikevåpnet, må derfor uttrykke solidaritet med de suspenderte, og kreve suspensjonene opphevet. Om ikke dette kravet innfris, vil vi oppfordre de berørte avdelinger til å la de suspenderte delta i det faglige-organisatoriske arbeidet på lik linje med andre medlemmer. Det viktigste er å forhindre at dette arbeidet tar skade av forbundstrets vedtak. Det viktigste er å forhindre at dette arbeidet tar skade av forbundstrets vedtak. Det har ingen hensikt å insistere på de suspendertes formelle stillinger som avdelingsfullmaktene o. i. En vil da komme opp i en vedtaksjuridisk konflikt som ikke kan vinnes. Vi ser heller ingen hensikt i å bringe suspensjonene inn for sivil rett, da dette vil innebære anerkjennelse av rettsaparatsens rett til å gripe inn i fagbevegelsen under anliggende. De fagorganiserte må selv reise kampen på grunnplanet mot NTL-ledelsens framstøt.

Avvis NTL-ledelsens politiske diktat! .

Leve streikevåpnet!

O. Andersson, avd. 67, Einar Berg, 67, Torbjørn Hystad, kasserer, avd. 4, Tore Hem, 2-13, Gyvidal, Hærrak, 108-30, Gunnar Skjensby, 108-30, Sturla Nordlund, 108-30, Jorunn Moen, 108-30, Truls Krogh, 108-30, Jan-Henrik Børstad, 108-30, Per Selstrøm, KJ. Jørgen Bråten, styremedlem avd. 2, KJ. 6, Thue, KJ. Gjertsen, KJ. Terje Mønes, KJ. Åse Vikene, KJ. Berja, KJ. Elvind Aareng, KJ. S. Ø. Steensen, KJ. G. Refsdal, KJ. Elvind Viken, 107-1, Sien Høyndal, 107-1, S. Kristiansen, 107-1, Margareta Rindtjell, 107-1, Randi Moberg, 107-1, Per Myrvoll, 107-1, Kjell Stig Kopperud, Helge M. Branden, 107-1, Rita Engedal, 107-1, Hilde Vogt, 107-30, Helen Rossvang, 107-30, Kjell Moberg, 107-30, Harald Bertelsen, 108-4, Bjørn Quiller, 108-4, Thomas Krogh, 108-4, Trond Nordby, 108-4, Gunn Håaland, 108-4, Jørgen Sandemose, 108-4.

Annonsen er betalt av dem som har skrevet under.

En av dem som skrev under på ovenstående opprop, forteller til den røde Arbeideren at det ble forsøkt rykket inn som annonse i både Arbeiderbladet og Dagbladet, men bare tatt inn i sistnevnte avis. Redaktør Olav Nilssen i Arbeiderbladet nektet å ta inn annonsen med følgende begrunnelse:

"Annonsen er preget av tolkninger og påstander som tegner et uriktig bilde av virkeligheten. Dessuten er det oppfordring til brudd med det regelverk som gjelder i fagbevegelsen - og som er vedtatt av de fagorganiserte."

Redaktøren i Arbeiderbladet var i den grad redd for oppropets "uriktige" virkelighetsbilde og oppfordring til "regulbrudd" at den ikke en gang var villig til å omtale bilde og begrunne redaksjonelt hvorfor annonsen ikke kunne tas inn.

Men Arbeiderbladet var ikke alone om å forsøke å fortie oppropet. Vår hjemmelsmann kan fortelle at oppropet med underskrifter ble sendt ut som pressemelding, men er blitt fortiet av samtlige aviser - "Ny Tid" og "Klassekampen" inkludert.

Dette samtidig som samtlige andre protester mot NTL-suspensjonene har fått forholdsvis bred dekning i pressen.

Vår kommentar: Underskrifterne bør kunne gratulere seg selv med at de har formulert et opprop som i sin tendens gjorde det så farlig som denne kompakte fortelsen tyder på.

den røde ARBEIDEREN

Organ for Kommunistisk Arbeiderforbund
Postboks 2863-Kampen, Oslo 5
Postgiro: 2068427

Trykk: Eget Kontor-offset.

Redaksjon:

Einar Berg
Harald Berntsen
Line Dedichen
Kjell Hovden
Eyvind Viken
Øyvind Horverak

Redaktør: Eyvind Viken.

ABONNEMENTSPRIS:

den røde Arbeideren pr. år - kr.20.-
Røde Fane pr. år - kr.28.-
Pengene kan betales på postgiro 20 68 427
Merk talongen -A- for avisen og -RF- for
Røde Fane

STØTTEABONNEMENT:

den røde Arbeideren - kr. 30.- pr. år
Røde Fane kr. 38.- pr. år

Suspensjonene

Når vi i Kommunistisk Arbeiderforbund legger så stor vekt på viktigheten av å reise kamp på grunnplanet i fagbevegelsen mot suspensjonen av de tre tillitsmenn i NTL, så er det ikke av bekymring for de tre's formelle stillinger som tillitsmenn. Heller ikke er det av bekymring for knebling av "ytringsfriheten", men fordi dette utspill vil komme til å skape presedens for at tillitsmenn og også medlemmer ikke kan støtte streikende kamerater når disse går ut i en såkalt ulovlig streik.

Det er ikke ytringsfriheten LO ledelsen nå representert ved Thv. Karlsten vil knekke. Som borgerstatens fremste institusjon er det LO-apparatets oppgave nå som før å så splid i solidariteten arbeiderne imellom.

Søke splittelse, ikke for splittelsens skyld, men med det mål å svekke arbeidermassenes organiserte kraft i deres kamp for de økonomiske og politiske krav og isolere kommunistene og den revolusjonære opposisjon fra de organiserte arbeidermasser. LO-ledelsens utspill forut for suspensjonene og ved suspensjonene har gitt inntrykk av at det hele dreier seg om AKPernes infiltrasjon og "revolusjonære" virksomhet innen fagforeningene. Dette er imidlertid en skinnmanøver. Det LO i virkeligheten tilstreber, er å diskreditere de virkelige kommunister og marxist-leninister for derved å lamme all virkelig faglig opposisjon.

Hvis splittelsestaktikken fra LO

ledelsens side lykkes, har borger-skapet vunnet en seier, idet arbeidere i såkalt ulovlig streik vil måtte søke hjelp og støtte fra krefter utenfor deres egne rekker. Det vil bety fritt fram for AKP gruppas streikestøttekomiteer med de uheldige virkninger den har hatt på resultatet av enkelte streiker, som i utgangspunktet har vært gode. Suspensjonen av de 3 tillitsmenn må derfor besvares med en massiv solidaritet og et massivt krav om opphevelse av suspensjonene under parolen: Enhet på klassekampens grunn, for det proletariske demokrati i fagforeningene.

den røde ARBEIDEREN hver 14. dag

Fra neste nr. går den røde Arbeideren over fra månedlig til 14-daglig utgave. Avisen kommer til å foreligge med 4 - 6 sider annenhver lørdag, til en løssalgspris på kr. 1,-.

Dette betyr at den røde Arbeideren kan frigjøre seg fra mye av det kommenterende tidsskrift-preget den nødvendigvis har hatt som månedsorgan. Vi vil i større grad kunne presentere en aktuell avis. Mer spesielt vil den røde Arbeideren og Kommunistisk Arbeiderforbund - som partibyggende organisasjon - kunne følge opp og gripe inn i klassekampen fra dag til dag på en helt annen måte enn tidligere. Dette er kanskje den største fordel ved overgang til 14-daglig utgave - ikke bare for K.A. som organisasjon, men også for selve arbeiderklassen, som i floraen av borgerlige og småborgerlige aviser sårt trenger et eget, konsekvent kommunistisk talerør.

På den andre siden vil redaksjonen ikke legge skjul på at det dessverre er vesentlig andre grunner enn svære framganger for den kommunistiske bevegelsen som gjør at vi går over til 14-daglig avis. Innsamlingen av mid-

ler til nytt trykkeri gjennom pressefondet har gått altfor dårlig. Det tekniske utstyr vi i dag rår over, er i en slik forfatning at det er teknisk nødvendig å gå over til trykking av færre sider på en gang. Dette har vært det umiddelbart utslagsgivende for overgangen til en 14-daglig 4 - 6 siders avis.

Vi håper at våre lesere merker seg denne situasjonen, og at alle som ønsker en sterkere og levedyktig kommunistisk avis anstrenger seg ytterligere for å utbre og styrke den røde Arbeideren.

Nettopp en 14-daglig utgave - med de politiske fordelene som er nevnt - skulle danne et bedre grunnlag for dette. Redaksjonen har ikke til hensikt å la aktualiteten av stoffet gå ut over dets propagandistiske, kvalitative nivå. En del av det mer tidløse kommentarstoffet vil riktig nok måtte trykkes i K.A.s teoretiske tidsskrift, Røde Fane, som fra neste år vil komme regelmessig hvert kvartal. Men for øvrig vil vi tvert om søke å styrke kvaliteten gjennom å knytte propagandaen mer til den aktuelle klassekampen ute og hjemme, slik en 14-daglig

avis gir bedre muligheter til.

For dette formålet trenger vi mer enn noen gang at alle interesserte lesere fungerer som korrespondenter for avisa. Send oss stoff - både om lokale saker og synspunkter på aktuelle spørsmål, og kom med kritikk av avisa! Bare ved et slikt medarbeiderskap fra lesernes side kan den røde Arbeideren bli et ekte talerør for arbeiderklassen på nasjonalt plan, en kollektiv propagandist og agitator for partibygginga og for kommunismen.

Samtidig vil overgangen til 14-daglig avis gjøre den røde Arbeideren til i langt sterkere grad en kollektiv organisator enn den er idag. Hver 14. dag vil K.A.s medlemmer og sympatisører være beskjeftiget i kollektiv spredning av avisa. Regelmessigheten i utgivelsen vil gi en sterkere regelmessighet i K.A.s politiske og organisatoriske framstøt.

Målet er ikke å gå tilbake til månedsavis, men å gå videre til en etter hvert fyldigere 14-daglig og på lengre sikt enda hyppigere utgave.

OPPKLARING:

I siste nummer av Den røde Arbeideren ble det referert fra KUL's samlingskongress og poengtert hvordan en antileninistisk strømning var blitt avvist. I det videre referat hadde det imidlertid sneket seg inn en beklagelig misforståelse idet det sto referert at KUL's demokratisk sentralisme var underordnet KA's.

KUL's anerkjennelse av KA er en politisk anerkjennelse av KA som kommunistisk sentrum. Dette har sin bakgrunn i en innsikt i at politisk virksomhet på universitetene i seg selv ikke strekker til på noen måte i forhold til den kommunistiske revolusjonen. De spesielle

arbeidsoppgaver som en på universitetet har særegne forutsetninger for å løse, kan bare løses i relasjon til byggingen av det kommunistiske partiet, som KA har stilt seg i spissen for. KUL ser dermed sin virksomhet i kontinuerlig relasjon til KA og ser som sin viktigste oppgave å rekruttere kadre til KA på universitetene. Dette hovedinnholdet i KUL's statutter var det som ble forsvart på samlingskongressen.

Vi beklager misforståelsen!

SENTRAL ADR.: Postboks 2863, Kampen, Oslo 5
Tlf.: 37 63 60

LILLESTRØM: Marie Nordby
Bekkevn. 4
2006 Løvenstad

DRAMMEN: Peter O. Pedersen
Solberggt. 10 b
3000 Drammen

PORSGRUNN: Harald Baun
3980 Åby

VENNESLA: Ole Langeland
4652 Øvrebo

KRISTIANSAND: Ingeleiv Henden
Skutevn. 6 e
4620 Vågsbygd

HAUGESUND: Georg Vikshåland
SKÅREFELTET
4250 KOPERVIK

BERGEN: Bjørn Løvdahl
Sigurdsgt. 17
5000 Bergen

TRONDHEIM: Ingmun Eidskrem
Singsakerbakken 13
7000 Trondheim

KOMMUNISTISK UNIVERSITETSLAG (KUL):

OSLO: Postboks 3815
Ullevål Hageby
Oslo 8

BERGEN: Postboks 29
5014 Universitetet
5000 Bergen

TROMSØ: Hanne Edvardsen
Grønnegt. 100
Boks 436
9001 Tromsø

MARXIST-LENINISTISKE
UNGDOMSGRUPPER (MLU):
Postboks 41, 1345 Østerås

TEORETISK TIDSSKRIFT FOR
KOMMUNISTISK ARBEIDERFORBUND
Postboks 2863 Kampen Oslo 5

Mao Tse-Tungs virke:

Av Kjell Hovden

Med Mao Tse tungs bortgang har den største av den nåværende epokes banebrytere gått bort. Men det betyr ikke at vår tids revolusjonære og også framtidens revolusjonære har mistet sin veileder. Den arv han har etterlatt seg vil fortsatt være retningsgivende for proletariatets kamp og bidra til å skaffe nye lederkadre. Proletariatet står ikke maktesløs, Mao Tse Tungs tenkning lever og virker selv om hans liv er slutt. Men den oppriktige sorg vi og hele verdens proletariatet føler er ikke mindre stor. Og medfølelse med KKP og det kinesiske folk for tapet av deres ubestridte formann og leder i snart et halvt århundre uttrykkes idag av verdens arbeidende masser.

Mao Tse Tung var sønn av en middels bonde, men fikk etter datidens forhold bra skoleutdannelse. Allerede i 1911 mens han gikk på middelskole i Shanghai fikk han kontakt med den revolusjonære bevegelsen og ville slutte seg til den revolusjonære hæren, som samme år styrtet monarkidynastiet og innsatte Sun-Jat-Sen som president. Det lyktes imidlertid ikke å nedkjempe imperialismaktene og kompradorborgerskapets makt og undertrykkelse av folket gjennom republikken. I 1918 ble Mao Tse Tung uteksaminert fra lærerskolen hvor han nå aktivt var med å organisere revolusjonære grupper. Senere arbeidet han som bibliotek-assistent ved Pekings universitet, hvor han fikk utviklet forståelsen for den marxistiske teori. Oktoberrevolusjonen i Russland hadde blitt en stor inspirasjon for de kinesiske revolusjonære. Erfaringene fra 4de mai-bevegelsen i Kina i 1919 viste at de intellektuelle nå var kommet til en skillevei. Enten forene seg med de arbeidende masser og kjempe sammen med dem og lære av dem, eller forbli en lojal opposisjon til undertrykkerne. Dermed var grensen trukket mellom marxistene og de liberale intellektuelle. For Mao Tse Tung sto valget klart. Erfaringene ikke minst fra streiker og massekamper fra den gryende arbeiderbevegelse i Kina, utvidete arbeidet av Marx og Lenin, viste nødvendigheten av å danne det kommunistiske parti. Kommunistiske celler ble dannet i Peking, Shanghai, Hangchow og i Hunan-provinsen hvor Mao Tse Tung var organisator. Han representerte denne provinsen ved stiftelsen av partiet i juli 1921.

Fra nå av fikk Mao Tse Tung store lederoppgaver i å organisere Kinas arbeidende masser. Tross brutal borgerlig undertrykkelse lyktes det å organisere en landsomfattende kjempe-de fagbevegelse som ikke minst viste seg ved gjennomføringen av den store jernbanestreiken i 1923.

I partiarbeidet gikk han gjennom en herdende skole, de store kampene i Kanton og Shanghai viste at feilaktige

ideer oppsto i partiet og for Mao Tse Tung ble det nå nødvendig å bekjempe disse. Han innså nødvendigheten av å utvikle den revolusjonære strategi, basert på analysen av klassene i det kinesiske samfunn, med utgangspunkt i marxismen-leninismens allmenne teorier.

Dogmatismen som benektet nødvendigheten av en særskilt kinesisk strategi

måtte bekjempes. Likedan høyreopportunismen som ville gi opp marxismen-leninismen og inngå kompromisse med Kuomintangborgerskapet.

Under samarbeidet med Kuomintang fra 1923 til bruddet etter høyre-Kuomintangtroppenes massaker av tusener av arbeidere i Shanghai og andre byer i 1927, hadde høyreopportunismen vunnet hegemoni i partiets ledelse. Mao Tse Tung hadde i denne tiden foruten å sette seg inn i militærkunnskap foretatt grundige studier av klasseforholdene i landet og særskilt på landsbygda, fordi han forsto vel at Kina som var et overveiende jordbruksland var revolusjonen umulig å vinne uten medvirkning fra de fattige bondemasser. Ifra sine undersøkelser om dette i Hunanprovinsen så han snart den revolusjonære kraft som lå i den kjempende anti-godseierbevegelsen. Han skjønte at proletariatets parti kunne vinne denne bevegelsen for en sosialistisk politikk. Ved å utvikle kampen med en proletær kjerne og strategi ville stormen mot godseiere, militærdiktatorer og andre utplyndrere bli en frigjøringsbevegelse som da ikke skulle kunne stanses på borgerlig eller småborgerlig grunn.

Bondemassene måtte knyttes til arbeidernes væpnede kamp, og Mao Tse Tung advarte sterkt mot å stole på det nasjonale borgerskap som forbundsfelle i den anti-imperialistiske kamp - da sikkert dels høyre fløy ville havne i imperialismens leir nettopp under et revolusjonært oppsving. Hendingene i 1927 bekreftet dette. Kuomintangs bestialske angrep på den voksende arbeiderbevegelse i byene var foranlediget etter krav fra den britiske finanskapital og kompradoren som ville sikre sin utsugning av Kinas arbeidere uten streiker og "ubehag".

Mao Tse Tung foreslo at partiet skulle utvikle støtte til arbeiderklassens kamp ved å stille seg i spissen der antigodseierbevegelsen på landsbygda sammen med væpning av arbeiderklassen. Han uttalte det slik:

"Det vil ikke gå lang tid før bondene i alle provinser i Midt-Sør- og Nord-Kina reiser seg i hundrevis av millioner. De vil sprengte alle lenker og storme fram til friheten. Og denne bevegelsen vil grave en grav for alle imperialister og militærdiktatorer, uærlige og korrupte embedsmenn, og den vil bli en prøvesten for alle revolusjonære partier og grupper - den vil enten godta dem eller forkaste dem."

Skal vi stille oss i spissen for bevegelsen og lede den? Eller skal vi komme subbene i kjølvannet på den og kritisere den med ville fakter? Eller skal vi gå mot den og sette i gang kamp mot den? Det står enhver kineser fritt å velge mellom disse tre alternativer, men hendingene skjer så fort at de vil tvinge alle til å foreta et raskt valg."

Forslaget blei avvist av den høyreorienterte ledelsen, men det skulle vise seg seinere at nettopp hans rapport om bondebevegelsen i Hunan skulle bli et historisk dokument av enorm praktisk betydning for revolusjonen i Kina. Allerede 7. aug. 1927 på en ekstraordinær partikonferanse blei høyreledelsen i partiet avsatt og partiet besluttet at en revolusjonær arme skulle opprettes under partiets ledelse. Allerede 1. aug. hadde Chou En-lai og Chu Teh nettopp i tråd med Mao Tse Tungs anvisninger gjennomført et vellykket angrep på de kontrarevolusjonære styrker i Kiangsi-provinsen. Den væpnede revolusjonære kraft var organisert ved progressive soldater og befal fra Kuomintanghæren sammen med arbeidervæpning og friskarer fra de opprørske småbøder og landproletariatet.

I Hunan og Kiangsi-provinsen var det

Mao Tse Tung som fikk i oppdrag å sette partiets nye vedtak ut i praksis. Noen måneder etter etablerte den røde hær under Mao Tse Tung og Chu Tehs ledelse den første revolusjonære base på Chinggangshanfjellet. En arbeider og bonderegjering blei satt opp og Mao som den politiske kommisar, satte igang organiseringa av befolkninga i baseområdet med utgangspunkt i såvel politisk skoloring og virksomhet ut fra arbeiderklassens målsetting på det ideologiske plan som på den økonomiske planlegging og den nødvendige militære kampvirksomhet mot Kuomintanghæren og Godseierens forsøk på å gjenvinne tapte områder ved sine væpnede bander.

Andre røde baser blei opprettet rundt om i Kina, og en stund var det ialt 19 frigjorte områder ledet av proletariatets parti og adre strert av arbeider og bonderegjeringer. For første gang i Kinas historie tross tidligere masseopprør fikk de fattige arbeidende masser i praksis erfare hva en ny samfunnsorden og utgangspunkt for en ny type statsmakt av og for de undertrykte og utbytete masser, er. Tilbakeleggende, uopplyste og sneverttenkende bondemasser fikk et nytt håp for tilværelsen, flere fikk en bevisst forståelse av et framtidig samfunn på fellesskapets grunn som den virkelige frigjøring. Mytene om klassesamfunnets evige nødvendighet fikk et grunnskudd. Det kommunistiske

parti og proletariatets ledelse av kampen mot undertrykkere og utplyndring fikk autoritet, ikke bare hos de fattigste bønder men langt opp i de mellomstore bøders rekke.

Mao Tse Tungs geniale tilpasning av Marxismen-leninismens allmenne revolusjonære prinsipper til de konkrete forhold og ledelse av en praksis med tillit til massenes evner og krefter, ga store resultater til beste for revolusjonen.

Mao Tse Tungs anvisninger for partiets strategi gikk ut på å vinne massene på landsbygda gjennom en møysommelig og fleksibel oppbygning av baser på landsbygda, paret med revolusjonær propagandering i og utenfor basene, bekjemping og ødelegging av kompradorborgerskapet og godeiernes militære makt på landsbygda - for deretter å omringe byene som tilslutt kunne nedkjempes.

Disse anvisningene blei forkastet av flere i ledelsen. En venstreopportunistisk linje som ikke evnet å se nødvendigheten av en møysommelig oppbygning av den revolusjonære kraft og reserve på landsbygda og samtidig undervurderte kompradorborgerskapet og det reaksjonære Kuomintangs militære styrke i byene førte til store

nederlag og tap. Direkte angrep på kraftige Kuomintangsentra blei knust og dermed blei den militære makt i basene kraftig svekket - de fleste kunne raskt likvideres av Kuomintangtroppenes motoffensiv.

Store styrker fra borgerhæren som før var splittet blei tilslutt frigjort for samling og storangrep også på Chinggangshanbasen som før sto sterk og seierrik politisk og militært med innflytelse over størstedelen av 3 provinser måtte tilslutt gi opp for overmakten. Beslutning om rømming av basen måtte gjøres i 1937, og under Mao Tse Tungs direkte ledelse blei evakueringa av basen planlagt og gjennomført. Den organiserte militær av folkets arbeidende bondemasser måtte nå i flere år drive sjøforsvar basert på egne krefter mot den innrykkende Kuomintanghæren og Gods-eiernes kontrarevolusjonære representanter og "gjeninnføring av orden" i distriktet. Den røde armes direkte støtte falt bort her -. Men denfalt ikke bort når det gjalt nyoppbyggingen av den revolusjonære makt i Kina, -den forflyttet seg til et annet utgangspunkt. Det er umulig å beskrive Mao Tse Tungs liv uten i relasjon til KKP's og Kinas revolusjonære bevegelses historie.

I den lange marsjon fra Chinggangbasen gjennom en rekke provinser, med stadig omlegging av marsjruter,

Et liv i revolusjonens tjeneste

i kamp mot Kuomintanghærens angrep og i egne utfall mot dennes knutepunkt, beveget den røde hær seg østover, nordover og vest gjennom flere provinser, i alt en strekning på 13 000 km. Nå viste Mao Tse Tung seg igjen som den ubestridte politiske leder og militære strateg. Hans lære om folkekrigens prinsipper, hans evne til å vinne massene for revolusjonen gjennom organisering, ideologisk opplysning og praktisk støtte

Fra nå av er hans plass som formann og suverene leder av den kinesiske revolusjonen klar, og i 1937 nådde hæren under formann Mao's ledelse Yen-an etter 2 års marsj, og de røde styrkene i nord blei forenet med hæren fra Chingkanshan. Helt siden de japanske imperialistene hadde angrepet Kina i 1931, hadde ikke Kuomintanghæren evnet å bekjempe disse okkupantene - kommunistene hadde måttet ta på seg hovedoppgaven også

til massenes kamp og ordning av økonomi, produksjon og demokratiske reformer basert på de arbeidende masser - overalt hvor den røde arme rykket fram, vant de sympati og støtte. "Tilbaketoget" blei anvendt til å reise nye krefter for den revolusjonære bevegelsen. Millioner kinesere blei slik knyttet til partiet og dets politikk. Men strabasene var enorme og kunne bare bekjempes med en jernhard vilje fra en bevisst organisert hær av en ny type - folkets egen frigjøringshær. Mao Tse Tung vil i historien bli gitt den personlige ære for seinere i disse strabaser og gjennomføring av den mest oppsiktsvekkende og gigantiske masseforflytning av en proletær hær som alltid måtte stole på egne krefter i produksjon av mat, klær og amunisjon under marsjen. Under den lange marsjen under et opphold i Tsunyi i Kweichowprovinsen i 1935 blei Mao Tse Tung valgt til partiets formann på et møte i politbyrået.

i den nasjonale forsvarskrigen mot okkupantene. Fra 1937 blei etter Mao Tse Tungs anvisninger hovedkraften lagt på kampen mot de japanske okkupantene. Det blei nødvendig å inngå en avtale med Chiang Kai Chek og Kuomintang om felles front mot den japanske imperialismen. I praksis blei det kommunistene som førte kampen. Kuomintangs korrupte militærvesen var for udugelig til samtidig å tjene sine herskerinteresser i "sine" områder og samtidig føre aktiv kamp mot den japanske imperialismen.

Kommunistene vant ny prestisje som folkets forsvarere samtidig som de evnet å knytte folkene i sine røde områder til en ny demokratisk samfunnsorden.

I Yen-an-perioden som varte fra 1937 til den endelige seier over Japan og fram til 1946 skrev Mao Tse Tung de fleste av sine litterære politiske verker som alle er blitt uddødelige og den kraftigste kilde for forståelse av revolusjonens

filosofiske grunnlag, økonomi, praktisk klassekamp, kulturelle oppgaver og bygginga av proletariatets diktatur som redskap for tilintetgjøring av klassene - for kommunismen.

Etter at den japanske imperialismen var slått, viste det seg at det endelige oppgjør med Kuomintangregimet måtte komme - hovedoppgaven blei nå å knuse, etter Mao Tse Tungs anvisninger Kuomintangs reaksjonære høyreborgerskap og dets allierte, den amerikanske imperialistiske allierte som av alle krefter ville forhindre kommunistenes seier i Asias (og verdens) folkerikeste land.

Med støtte fra det krigsherjede Sovjet og sympati fra verdens progressive arbeiderklasse kunne endelig det kinesiske fastland frigjøres fra Kuomintangs politiske og militære makt i 1949. 1. oktober samme år blei Folkerepublikken Kina dannet. Mao Tse Tung blei valgt som formann (seinere kalt president) og hans nære venn og kampfelle Chou en lai blei statsminister. Den demokratiske oppbygginga begynte. Igjen viste Mao Tse Tung seg som den geniale leder. Nå blei hans evner til å administrere og lede etableringa av proletariatets diktatur prøvd, og hans anvisninger og geniale innsikt på dette området gjorde ham enda større. Uten å forfalle dogmatisme eller opportunisme, men trofast fulgte de marxist-leninistiske prinsipper om klassekampens realiteter, og usvikelig overfor den klasse han og partiet var fanebærer for, la han opp den praktiske plan for omdanning av økonomien mot sosialistisk folkeholdning, og fornyet kampinnsatsen fra proletariatets side for å befeste dets statsmakt, bekjempe resten av borgerlig makt og innflytelse, avskaffe betingelsene for småborgerlig egenkjærlighet i byen og på landsbygda. Rolig og kald, i nøktern erkjennelse av at klassekampen ikke opphører, men skjerpes under bygginga av sosialismen lærte han arbeidermassene og den nye ungdom revolusjonær årvåkenhet og innsikt i marxismen-leninismen. Ja, han utviklet marxismen-leninismen med innholdet i Mao Tse Tungs tenkning slik at denne teori blei utviklet til sitt hittil høyeste nivå. Han viste kineserne nødvendigheten av å studere

klassikerne Marx, Engels, Lenin og Stalin. På hans initiativ blei hele Kinas millionmasser dratt med i den revolusjonære skolering. Folkekommunene blei en seier. - Etter at kommunistene i Sovjet (den arbeiderstat som under Stalins ledelse hadde vært de kinesiske kommunistenes støtte i mange harde tak) hadde tapt innflytelsen, og etter Krustsjov-tidens revisjonisme og forvanling av Sovjetstaten til en sjåvinistisk, sosialimperialistisk makt, brøt Mao Tse Tungs parti med disse. På tross av blokkaden fra de vestlige imperialister og dermed sin isolasjon valgte han å anviser hele Kinas eksistens og oppbygging på egne krefter. Den kinesiske sosialisme var ikke til salgs verken for dollar eller rubler.

Uvilkårlig blei også Mao Tse Tung og KKP veiviser for hele verdens kommunister i kampen mot den moderne revisjonismen som etter hvert markspiste de fleste av de gamle kommunistpartier.

Med revolusjonær dristighet og nøktern analyse av situasjonen til enhver tid, utløste Mao Tse Tung ved sine initiativ den ene seierrike revolusjonære kampanje etter den andre - og massene stolte på disse anvisningene. Den store kulturrevolusjonen viste veien til nye framsteg samtidig som indre fiender som Liu Shao chi, seinere Lin Piao og sist Teng Hsiao Ping blei avslørt.

Mao Tse Tung sto midt i kampen og ledet den for proletariatet mot borgerskapet til det siste.

For den nåværende generasjon er han den største - hans storhet viser seg i at han har gjort sine forgjengere av de store enda større og lært verdensproletariatet mer av betydning av Marx, Engels, Lenin og Stalins lære - han har utviklet den med Mao Tse Tungs tenkning.

Mao Tse Tung er død.

Marxismen-leninismen-Mao Tse Tungs tenkning er u dødelig. Kommunismen er uovervinnelig.

Fortsett kampen mot NTL suspensjonene! Men avvis „støttekomiteen,,!

Etter de mange protestene innen og utenfor NTL mot NTL-ledelsens suspensjoner av tre tillitsmenn innen forbundet har forbundsledelsen nå foreløpig stanset sitt framstøt. I stedet for å øke antallet suspensjoner søker den nå å få ro omkring saken, og la de tre suspensjonene bli stående.

Men kampen mot suspensjonene kan ikke ta slutt før NTL-ledelsen er blitt tvunget til å trekke tilbake de tre suspensjonene den alt har foretatt. Blir disse suspensjonene stående, så er det blitt skapt presedens for at tillitsmenn ikke skal kunne støtte "ulovlig" streikende kamerater - og dermed har LO-ledelsen oppnådd sin hensikt, selv om Torvald Karlsen & co. må gå rundt i gummisko for en stund. Alle fagorganiserte må derfor forsterke kravet om opphevelse av suspensjonene innen NTL!

I denne forbindelse må vi kommentere den "Støttekomiteen" som er opprettet for de suspenderte, under Bjørn Nilsens ledelse.

Etter at det fra SV-hold ble tatt initiativ til en underskriftskampanje blant NTL-medlemmene mot suspensjonene, som samlet flere hundre underskrifter, ble denne "Støttekomiteen" opprettet. "Støttekomiteen" er med stor rett blitt oppfattet som et forsøk fra AKP-gruppen på å ta initiativet fra SV i saken.

Vi skal ikke her feste oss ved den uheldige partipolitiske konkurransen som AKP-gruppen har tatt opp med sin "Støttekomitee". Vi ser det slik at det viktigste er å gi kampen mot suspensjonene en tilstrekkelig politisk tyngde, uansett partipolitikk.

Men nettopp på dette grunnlag må vi ta kraftig avstand fra "Støttekomiteen" - først og fremst på grunn av at den tar sikte på å hemmeligholde navnene på de som skriver under på komiteens opprop. En slik anonymiserende framgangsmåte er enestående i fagbevegelsens historie, og den er spesielt farlig i en sak som denne, hvor det virkelig gjelder å stå åpent

og uredt fram mot suspensjonene. Men dernest må vi ta avstand fra komiteen fordi den i sitt opprop sier at "ethvert medlem av fagbevegelsen i enhver sammenheng fritt må kunne vurdere en arbeidskonflikt og gi uttrykk for sin mening direkte eller gjennom sin fagforening". Detter er hårreisende om en ikke hadde visst at det kom fra AKP-gruppen, og det er fullstendig uakseptabelt. Nå sto denne form for "demokratisk" anarki på dagsorden i de faglige grunnorganisasjonene?

I samme forbindelser må vi advare mot de røster som nå hever seg for å prøve NTLs vedtekter mot grunnloven. De fagorganiserte må la de borgerlige være alene om grunnlovskonservatismen.

Suspensjonssaken må reises åpent i de faglige grunnorganisasjonene. Bare på den måten kan det reises en faglig protestbevegelse som kan slå suspensjonene tilbake.

Skånland med klar tale

I en samtale med Aftenposten 10. september uttalte direktør Hermod Skånland i Norges Bank:

-De kombinerte oppgjør er lagt opp noenlunde etter det mønster som prisproblemutvalget foreslo. Om drøftelsene foregår i et pris- og inntektspolitisk utvalg eller i kontaktutvalget er i denne sammenheng underordnet.

Som leserne sikkert er klar over, er "prisproblemutvalget" bedre kjent under navnet Skånland-utvalget.

politikk som vil frata fremmedarbeidere de siste rester av såvel demokratiske retter som menneskeverd. Alt dette er riktig. "Innvandringsstoppen" skal nettopp brukes til å la utenlandsk arbeidskraft komme til Norge i grupper som rett og slett står under helt vilkårlig statlig administrasjon.

Men dette må også forstås i sin sammenheng. Det det egentlig dreier seg om, er at LO ønsker å gjennomføre et system som kan underkue samtlig arbeidere, uansett hvor de stammer fra. LO-apparatets bidrag til korporative tiltak slik som de "kombinerte" lønnsoppgjørene, viser dette med all tydelighet. LOs utfall mot fremmedarbeiderne er delvis et ledd i arbeidet for statlig undertrykkelse av hele klassen, og delvis et forsøk på å splitte arbeiderklassens kampfront ved å spille på primitive, halvveis rasistiske stemninger i bl. a. den norske befolkningen.

Eksempel: Streiken på Norsk Champignon.

Et godt eksempel er det som nylig har skjedd i forbindelse med streiken blant fremmedarbeidere på Norsk Champignon på Hvam. Arbeiderne gikk til streik mot bedriftsledelsens forfølgelse av dem på grunn av at de hadde organisert seg i Skog og Land.

Mot dette kjørte Skog og Land ut med delvis å stemple streiken som ulovlig. Dette er den reaksjon som alltid møter streikende arbeidere fra LOs side. - Men i tillegg gikk forbundet - godt hjulpet av borgerpressen - igang med å insinuere at streiken egentlig skyldtes et "indre pakistansk oppgjør".

LO-forbund enig med bedriften:

Pakistanere i streik etter indre oppgjør

LO, kapitalisten og Aftenposten bekrefter sin enighet om situasjonen på Norsk Champignon.

M. A. O.: et forsøk på å lede andre arbeidernes oppmerksomhet bort fra LO-apparatets forhold til det borgerlige arbeidstvist-lovverket (et forhold som direkte angår alle arbeidere), og over til oppdiktede forhold som skulle være "særegne" for fremmedarbeiderne.

For øvrig understreker dette nødvendigheten av at fremmedarbeiderne organiserer seg i LO, hvor de vil møte borgerskapets lovverk på lik linje med alle øvrige arbeidere og dermed effektivt avlive alle myter om "utenlandske" proletarers "særegenhet".

SV: "Riktig å innføre innvandringsstoppen"!

Men LO-apparatet ville ikke komme langt med sin splittelsespolitikk om det ikke hadde hatt andre politiske organisasjoner til å hjelpe seg. Her er det særlig visse ikke-marxistiske partier og grupper på "venstresida" som er aktuelle.

På samme måte som SV i praksis fungerer som en støttespiller for DNA/LOs korporativistiske politikk generelt, så også i denne saken. Det er først når partiet følger seg presset at det må markere sin politiske uenighet med regjeringen. I et intervju med Fremmedarbeideren sier SVs stortingsrepresentant Otto Hauglin at en går imot forlenget innvandringsstopp nå, men at "det var riktig å innføre den ifjor" (!). For liksom å understreke den vinglingen som preger dette sosialdemokratiske halehengspartiet, svarer Hauglin på spørsmål om SV har tatt noe initiativ i saken:

"Nei, ikke utenfor Stortinget. Vi har derimot stilt spørsmål i Stortinget, rett til ministrene, men har ikke fått noen særlig reaksjon. Problemet er at initiativ alltid er på det regjerende partis side (!), mens vi bare kan komme med forslag. Det er opp til dem å akseptere eller forkaste våre forslag."

Vi sier oss fullstendig enig med hr. Hauglin! Han har gitt en fortettet beskrivelse av den politiske praksis dette "sosialistpartiet" med nødvendighet er henvist til. - En annen sak er at det også forklarer hvorfor SV-ere gang på gang har trukket seg tilbake når vi i Kommunistisk Arbeiderforbund har tatt initiativ til å diskutere "innvandringspolitikken" med dem. La det være klart at SV ikke bare har markert seg med støtte til "innvandringsstoppen", men i praksis også til den "importstopp" som ble foreslått av mindretallet i det regjeringsoppnevnte utvalget som under ledelse av Reidar Danielsen i 1973 la fram sin uttalelse om "innvandringspolitikken" (NOU 17).

"AKP": Fram for rasisme!

La oss se på et annet intervju i Fremmedarbeideren, nemlig med "marxisten" Sigurd Allern i det såkalte "Arbeidernes kommunistparti". På spørsmål om hva "AKP" mener om innvandringsstoppen, får vi høre at den uttrykker "rasisme", og at "AKP protesterte mot innvandringsstoppen da den ble innført i februar 1975".

Det er viktig å slå fast at "AKP" like lite som SV har noen evne til å handle bevisst og kommunistisk i denne saken. Tvert om: "AKP" er bare opptatt av å vende politikken etter sine egne småborgerlige fordommer.

Det var AKP som var først ute med å kreve innvandringsstopp! Man lanserte den fascistiske parolen "STENG GRENSENE" allerede i 1971, og gjorde gjennom lengre tid sitt beste for å piske opp rasistiske tilbøyeligheter innen sin lesekrets i det norske småborgerskap.

"Etnisk enhetlig arbeiderklasse"

Alle klassebevisste arbeidere bør være helt på det rene med hvilke standpunkter "AKP" kan gå til for å fjeske med opinionen. Således kan nevnes at da Kommunistisk Arbeiderforbund i 1974 igjen angrep parolen "Steng grensene", rykket "AKP" ut med et forsvar som tilmed ligger over 1971-nivået når det gjelder fråsting i rasisme. I sitt teoretiske tidsskrift (Røde Fane) nr. 3 1974 ble det svart på hvitt gitt uttrykk for at fremmedarbeiderne som gruppe ville ha en negativ innflytelse på norske arbeidere, som ble omtalt som "den etniske enhetlige" delen av arbeiderklassen. Vi rykket på vår side ut med en omfattende dokumentasjon av "AKP"s fascistiske framstøt. "AKP" trakk seg da tilbake, unnlot å svare, og dukket året etter opp med en tilsynelatende ny og ikke-rasistisk politikk i spørsmålet. Men dette er altså bare tilsynelatende! La oss nemlig se nærmere på "AKP"s standpunkt slik det nå formuleres i "RV"s valgplattform:

RV vil "kjempe mot alle reaksjonære forsøk på å "stenge grensene" for utenlandske arbeidere og politiske flyktninger fra fascistiske land. Dersom utenlandske arbeidere og andre sjøl ønsker å bosette seg i Norge og har muligheter til arbeid og bolig, skal de mottas som klassefeller".

Som en ser holder opportunistene stadig alle dører åpne! Overfor "AKP" skal en åpenbart hverken være arbeidsløs eller "uten bolig" for å bli akseptert som "klassefelle". - Men så føres da også "AKP"s klassekamp vesentlig ved hjelp av spesielle leieboerforeninger bestående av akademikere uten ansettelsesproblemer.

ARBEIDERE OG UNDERTRYKTE I ALLE LAND, FOREN DERE! - ALLE REAKSJONÆRE ER PAPIRTIGRE!

MARXIST-LENINISTISK ARBEIDERAVIS

Fremmedarbeiderne: STENG GRENSENE Side 7

BARE FOLKETS EGEN KAMP GIR RESULTATER!

STENG GRENSENE!

Importen av fremmedarbeidere en trussel mot norske arbeidsfolk

Norge - og særlig Oslo - er i sommer blitt invadert av en betydelig mengde fremmedarbeidere. Det har ført til et skjøring av de problemer og motsetninger denne fremmede arbeidskraft alt lenge har representert. Reaksjonen mot de fremmede har i enkelte tilfeller vært spontane og ferdige. Det er forståelig, men ikke desto mindre farlig. Det er nettopp slike motsetninger - mellom folk med grunnleggende felles interesser - arbeidsdelingsproblemet som skaper en utrygghet.

STENG GRENSENE! En halv million av Vest-Tysklands fremmedarbeidere (E.G. kommer fra Jugoslavia). Det gir en halv million mindre på den jugoslaviske arbeidsdelingsstatistikken. Andre vesttyske regioner, f.eks. Hellas og Tyrkia (fjorått millioner med E.E.C.) eksporterte på likende vis arbeidskraft til Norge, og skaper dermed sin arbeidsdelingspolitikk.

STATLIG KONTROLL? Formasjonen i fremmedarbeidernes klassekamp er altså en viktig kontroll med importen (se innsett). Det er et korrelasjonssammenheng mellom import og den fulle arbeidsdelingsstatistikken. Men når vi på vår side mot disse importene, staten er en viktig kontroll med importen (se innsett). Det er et korrelasjonssammenheng mellom import og den fulle arbeidsdelingsstatistikken. Men når vi på vår side mot disse importene, staten er en viktig kontroll med importen (se innsett).

NORSE OG UTENLANDSKE ARBEIDERE - FELLES KAMP MOT MONOPOLKAPITALISMS SPILT OG HERSKAPET! BEKJEMP FREMMEDEARBEID!

Fra "Klassekampen" nr. 9/1971.

Punkt for punkt ble det her kjørt fram

klart fascistiske argumenter. Vær på vakt når de dukker fram igjen!

Slutt opp om Kommunistisk Arbeiderforbund!

Kampen mot LOs og det øvrige statsapparats arbeiderfiendtlige politikk må ledes av en organisasjon som besitter evnen til langsiktig analyse av det borgerlige samfunn, og til å holde på en korrekt politisk linje. Den må ikke minst innbefatte bevisst kamp mot den korporative utvikling og dens årsaker. Når S. Allern i nevnte intervju uttaler at

"det er tydelig at LO-ledelsen gir blaffen i enhet mellom norske arbeidere og fremmedarbeidere, de vil bare tjene mer penger",

så må dette grundig tilbakevises. For selvfølgelig er LO interessert i denne enhet, i den betydning at den forsøker å hindre den. Allern derimot, mener tydeligvis at LO kunne skifte standpunkt bare ved å skifte personledelse. Han er ikke i stand til å fatte at LO-apparatets korporative funksjon er av objektiv sosial art, uavhengig av personskifter. I stedet reduserer han det hele til et spørsmål om Aspengrens pengegriskhet.

Dette siste er meget alvorlig. For i tillegg skyldes en slik påstand ikke bare akademikerens forakt for vanlige arbeidsfolks politiske nivå. Den har også fascistisk innhold. - Det var nettopp bl. a. nazistene i Tyskland som personifiserte politiske motsetninger på denne måten: nazistene var interesserte i å mobilisere massene, men ikke bevisst masser.

Det er viktig å legge merke til dette for det viser at en ikke må gå bare til de paroler en gruppe nå og - setter fram, for å finne de fascistiske kimen. En må også se på selve den politiske metoden.

Når vi taler om behovet for en kommunistisk organisasjon til å analysere utviklingen, så dreier det seg også om evnen til å kunne gjennomskue borgerskapets renkespill på forhånd. - Vi tenker her særlig på den "miljø"-svada som AKP, DNA og ikke minst SV har omgitt sin reaksjonære politikk med. Disse partiene har alle gått inn for "stenge grensene" med den begrunnelse at de sosiale tiltak (boliger o.l.) for fremmedarbeiderne skulle bedres i mellomtida. Som KA

straks pekte på, var dette bare å betrakte som ynkkelige manøvrer for å skjule politikens klasseinnhold. Det ligger i kapitalens natur at den alltid prøver å konstruere en "industriell reservearmé" som den kan skatte og valte med som den vil. Den gjør dette for å øke "presset" på arbeidskraftsmarkedet og dermed presse lønningene nedover. Dette er en nødvendig følge av kapitalakkumulasjonen, og den kan bare bekjempes av den samlede arbeiderklasse. Og jo bedre sosiale kår reservearméen får, jo bedre blir også den øvrige klassens livsbetingelser.

Vi er idag - i samband med det siste tariffoppgjøret - stilt overfor åpne trusler fra statens side om at det er dens hensikt å opprettholde "en viss" arbeidsløshet for å holde lønnsnivået nede. Bl. a. er dette åpent uttalt av Hermod Skåmland. Ikke minst i en slik situasjon er det meget viktig at arbeiderklassen støtter opp under kravet om å oppheve innvandringsstoppen. Dette er nemlig også et av de sikreste midler til å tvinge borgerstaten til å etablere skikkelige miljøforhold for de gruppene som inntil nå har stått lavest på rangstigen innen reservearméen. Og jo høyere deres levestandard og bevissthet er, jo mindre er også mulighetene for at lønningene skal presses nedover hos arbeiderne stort sett.

Vær på vakt mot terrorlover!

Men vi må også peke på hvor viktig det er å være på vakt mot andre typer borgerlige framstøt. Her er forholdene i Sverige et godt eksempel. Gjennom sin politikk har det svenske sosialdemokratiet på overflaten fått det til å se ut som om Sverige er et mønsterland hva gjelder demokratiske rettigheter for fremmedarbeidere. (Stemmerett ved valg til det borgerlige parlamentet osv.) Det som en ofte ikke ser, er at denne utviklingen har funnet som et skalkeskjul for framveksten av et rent terroristisk volds- og lovapparat rettet direkte mot fremmedarbeiderne. En serie nye lovparagrafer øker muligheten for "vilkårlige" politiaksjoner mot utenlandske arbeidere, under dekke av å være

rettet mot "internasjonale terrorbander" osv. Ifølge paragrafene er det svenske politiets gerredømme over fremmedarbeiderne nærmest total. Dette er forespeilet også i Norge, hvor den gjeldende fremmedlovgivning langt på vei gjør utlendinger til fritt bytte for politiet. (Anvisningslovene i Fremmedlovens § 11 viser dette tydelig.) Og vi har også sett praktiske utslag av det nylig, når klassepolitiet har sortert innreisende etter hudfargen på grenseovergangene.

Vi må gjenta at det er av største viktighet at hele arbeiderklassen blir klar over årsaken til denne utviklingen, og kjemper mot den. Når politi og tvang på denne måten settes inn mot deler av klassen, så betyr det alltid at hele klassen skal tvinges til å moderere sine økonomiske og politiske krav til borgerskapet.

Det er et nødvendig ledd i kampen mot denne umyndiggjøringen at innvandringsstoppen oppheves.

Videre har all erfaring nå vist at det her dreier seg om en kamp som må føres på en bevisst måte og med deltakelse av en kommunistisk organisasjon. Ellers vil den stadig gang på gang falle tilbake i opportuniste og rasisme.

Gr...

Det er så alminnelig å være allergisk. Derfor har jeg lurt mye på om ikke også jeg kunne finne et eller annet jeg ikke tåler, for det er så vemmelig å skille seg ut. Nå har jeg funnet det. Jeg har til og med innsett at jeg ikke bare har denne allergien, men har hatt den bestandig. Jeg visste bare ikke at det var noe så fint.

Det er så mye skrik om dagen og jeg tåler ikke denne formen for bulder. Høyre bærer seg fordi Arbeiderpartiet får penger fra LO-forbundene til valgkampen. Arbeiderpartiet gråter over at Høyre blir bevilget penger fra bedriftene. Man har sogar kastet fram den forferdelige, rent sosialistiske tanken at når alt kommer til alt er det arbeidernes egne penger som blir brukt til å motarbeide arbeiderklassen. Det fins visst ikke grenser for hva som kan brukes i valgkampen. Men vi vet av tidligere erfaringer at alt dette blir fort glemt.

Men en forbauses litt hver gang og de fleste synes nok innerst inne at det er rart de gidder. Det partiene bebreider hverandre og forsøker å lage et stort propagandanummer av, har alminnelige mennesker alltid visst og til en viss grad godtatt. Derfor burde slagsbrødrene ta hverandre i handa og andre steder for den saks skyld, for sannheten er rett og slett at her fins det flere tyver på samme marked. Det er dette hykleriet jeg er allergiskoverfor.

Jeg lurar forresten på om Kristelig Folkeparti får penger fra kirkebøssene rundt om i landet. Det ville ikke forundre noen, for partiet trenger penger, mange penger, ikke bare til sin egen valgkamp; men en kunne kanskje ha lyst til å gi sine kamfeller ute i den store verden en hjelpende hand, et bidrag til den velsignede virksomhet de driver i Libanon og andre steder. Vi

vet alle hvor dyre kanoner og granater etterhvert er blitt. Det er på tide med en liten prisstopp. Men det har endelig gått opp for meg hvorfor enkelte snakker om kirkebørser.

La dem bråke og buldre, jule og breie seg. Den dagen det hele er over, så finner vi dem alle som en akkurat der de er i dag, så like så like. Er det rart om en blir allergisk?

Har dere forresten hørt at Nordli og Steen ikke fikk være med i det store stevnet på tandemcykler oppe på Beitostølen? Arrangøren fant at det var uforsvarlig med to blinde på en sykkel.

Finn Gustavsen - med fastfrossen inntekt som ny NRK-korrespondent i Mosambique?

Finn Gustavsen: — Dette er mine egne tanker — Like et SV-utspill.

Finn Gustavsen er godt i gang med å forberede sin politiske sorti. Etter det den røde Arbeideren har erfart på tilsynelatende velinformert hold, kan han gjøre dette i vissheten om å tiltre i den nye stillingen som NRKs korrespondent i Mozambique når stortingsperioden er over.

At Gustavsen er sikret gode rettetmuligheter, kan vi forstå etter hans artikkel i Verdens Gangs "Politiske Forum" den 10. september. Gustavsen går her inn for å "fryse fast" lønninger og andre inntekter i de to kommende år. Slik ønsker han å kanalisere den økonomiske "veksten" over til de gamle og de tryggede, samt til økt "u-hjelp". Riktig nok

ønsker han samtidig en bremset økonomisk "vekst" i Norge.

Bremset "vekst" er litt av en resept på et tidspunkt da arbeidsløsheten i Norge er større enn noen gang etter krigen.

SV-eren Gustavsens forslag om å fryse fast inntektene må være litt av en lekerbissen for NAF, LO og staten på et tidspunkt da de første forbedringer til et nytt "kombinert" oppgjør er i gang.

Men til og med for Kleppe har Gustavsen her gått for langt. Kleppe ønsker selvsagt ikke åpen tale om fastfrysing av inntektene, men må holde fast ved sine illusoriske prognoser om reallønnsøkning. Gustavsen har imidlertid plassert Kleppe i den behagelige posisjon at han kan ta avstand fra Gustavsens rabiate forslag i sin propaganda for et nytt kombinert oppgjør.

Vi skal også innrømme SV at Finn Gustavsen nok har rett når han sier at dette er hans egne tanker, og ikke noe

SV-utspill. Den reaksjonære Dammanbevegelsen, som Gustavsen med sitt forslag slutter seg til, har tross alt ikke dominerende innflytelse i SV, selv om den setter sitt preg på partiet.

Dette blir altså det politiske endelig for 60-års SF personlig: Etter å ha lansert fastfrysing av inntektene og økt "u-hjelp" tar han med NRKs mikrofon til Mozambique for der å opptre som "frigjøringsvennlig" talsmann for den økte norske kapitaleksport til Afrika som nå trengs ut fra oljeproduksjonen, og som "u-hjelpen" i virkeligheten består i.

Men Gustavsen og SF framstår dermed bare som det det egentlig var: En spydspiss for en mer selvstendig norsk imperialism og for en mer tidsmessig forståelse av endrede internasjonale forhold som først nå er i ferd med å slå gjennom i Arbeiderpartiet med unge, dynamiske og "progressive" krefter som Reihlf Steen, Halvard Bakke, Arne Treholt & co.

Studiearbeidet

Kommunistisk Arbeiderforbunds grunnsirkel i marxismen-leninismen-Mao Tsetungs tenkning bygger på følgende 6 møter:

1. Grunnlaget for samfunnsutviklingen og klassespørsmålet.
2. Kapitalismens politiske økonomi.
3. Staten - den herskende klasses undertrykkelsesredskap.
4. Imperialismen - kapitalismens høyeste stadium.
5. Det kommunistiske partiet.
6. Kampoppgavene i dag - kampen for dagskravene og kampen for et kommunistisk parti.

Følgende litteratur blir benyttet:

- Marx: Det kommunistiske partis manifest, utgitt av KAS studieutvalg. Pris kr. 3.-
- Lenin: Staten, hefte utgitt av KAS studieutvalg. Pris kr. 3.-
- Hefte Utdrag av arbeidstvistlovene og lov om lønnsnemnd i arbeidstvister, Pris kr. 1.-
- Hovedavtalen mellom LO og NAF, utgitt av LO. Gratis.
- Hefte Hva er imperialismen, utgitt av KAS studieutvalg. Pris kr. 3.-
- Hefte Tvers gjennom lov til seier, utgitt av Kommunistisk Arbeiderforbund. Inneholder bl.a. Strassbourgetesene og KAS faglige prinsipperklæring. Pris kr. 7.-

Hefte med statutter, prinsipp- og arbeidsprogram for Kommunistisk Arbeiderforbund, utgitt etter det 2. landsmøte 1975. Pris kr. 3.-

Stalin: Partiet, Hefte utgitt av KAS studieutvalg. Pris kr. 3.-

Som tilleggslitteratur kan anbefales: Marx: Lønn, pris og profitt. Lenin: Staten og revolusjonen. Hefte Unntakslovene og NATOs beredsskapsplaner. Utgitt av Kampanjen Norge ut av Nato.

Første program for Arbeiderkomitéen mot EEC og dyrtid. Sitater fra formann Mao Tsetung (den "lille røde").

KAS elementærsirkel, med hovedvekt på politisk økonomi og faglig politikk, kan i likhet med annet materiale bestilles fra KAS sentrale adresse eller fra distriktskontaktene.

Ta kontakt med Kommunistisk Arbeiderforbund!

Organiser studievirksomhet på din arbeidsplass eller i ditt boligområde!

Om å bli rost av fienden

AKP-gruppens avis "Klassekampen" skriver 31/8-76:

"Klassekampens avslørende opplysninger om en sovjetisk militærbase på Kapp Heer på Svalbard har vakt oppmerksomhet. Forsvarsminister Rolf Hansen har erklært til VG at han har gjort justisministeren oppmerksom på opplysningene i Klassekampen, slik at hun kan granske dem. Først ute var Morrabla, som tirsdag 24. august brakte Klassekampens bilder - og utdrag fra artikkelen.

Sluttkommentaren til Morrabla var: "Selv om reportasjen stemmer på en av Norges notoriske revolusjonære aviser, er ikke resonnementet å forakte. Klassekampen har gjort seg bemerket som en tidvis meget etterrettelig avis når man skjærer bort den revolusjonære ull."

I samme omgang tar vi med at den reaksjonære avisa Gøteborgs-Posten er blitt oppmerksom på AKP-gruppens svenske søsterparti, SKP, og i en leder roser avisa organisasjonen for dens klare stillingstaken i en rekke spørsmål. I Gøteborgs-Posten spør en nå hvorfor organisasjonen fortsetter å holde på Kina. Hvis det ikke var for den saken, skulle jo SKP framstå som et rent borgerlig alternativ i politikken og sikkert få mange stemmer

ved valget, konstaterer Gøteborgs-Posten.

Sluttkommentaren vår er følgende kjente sitat fra Mao Tse-tung:

"Forsåvidt det gjelder oss, er det etter min mening ikke bra hvis en person, et politisk parti, en hær eller en skole ikke angripes av fienden, for så fall betyr dette ganske avgjort at vi er sunket ned til fiendens nivå. Det er bra om vi angripes av fienden, for det beviser at vi har trukket en skarp skillelinje mellom fienden og oss. Og enda bedre er det om fienden retter ville angrep mot oss og tilsvirter oss fullstendig, uteb å tilkjennegjøre en eneste god egenskap. Dette viser at vi ikke bare har trukket en skarp skillelinje mellom fienden og oss, men at vi også har oppnådd en hel del i vårt arbeid.

Å bli angrepet av fienden er ikke noen dårlig, men en god ting. (26/5-39)

Eyvind Viken har tidligere skrevet artikler om Israels terror. Denne gangen tar han for seg David B. Tinnins og Dag Christensens bok "Nummer 13" som er kommet ut på J.W. Cappelens forlag.

Nummer 13 er tittelen på en bok som er kommet ut på Cappelens forlag. Boka er den tredje i rekken som omhandler det berømte Lillehammer-mordet hvor Mossad, det israelske etterretningsvesen i sin jakt på den antatte hovedmann bak München-attentatet, kom i skade for å myrde feil mann, kelnere Ahmed Boushiki. I rettergangen som fulgte etter at noen av Mossadfolkene var tatt, åpnet statsadvokat Håkon Wiker anklagen ved å si: "Selv om det ikke har noen relevans til selve straffesaken vil jeg gjerne som alminnelig privatmann ha uttalt at jeg ikke finner det vanskelig å forstå at et land mobiliserer sin styrke det har for å bekjempe en terror som jeg vil tro at det meste av verden tar avstand fra." Etter å ha lest boka sitter en med den følelsen at forfatterne har samme oppfatning og syn som det Wiker ga uttrykk for. Palestinerne aksjoner blir konsekvent kalt terror, mens israelernes like konsekvent blir kalt for gjen-

på Mossads forskjellige underavdelinger, men bare sitere fra boka: "En spesiell operasjonsavdeling som forestår den hemmelige innsamling av etterretninger og organiserer de "skitne knep" som iblandt er nødvendig, såsom utpressing, rekruttering av dobbeltagenter eller det som verre er". Men tilbake til den for omtalte aksjonsgruppe som organiseres. Gruppen skulle bestå av 15 personer inklusive leder og nestleder. Gruppen skulle inndeles i 5 seksjoner: Første seksjon skulle bestå av 2 "dreperer" som var grundig trenet i "silent killing". Seksjon 2: to vakter som hadde som hovedoppgave å sikre retretten. Begge måtte være fremragende skyttere og minst en måtte være en fremragende bilfører. Disse to seksjonene hadde forbud mot å ha forbindelse med resten av gruppen. Årsaken var at hvis noen i de nevnte seksjoner ble tatt kunne resten av gruppen ikke identifisere dem. 3. seksjon skulle fortrinnsvis bestå av en mann og kvinne som hovedsakelig skulle ha til oppgave å leie leiligheter, ordne med hotellbestillinger og leiebiler. Den 4. seksjon skulle utføre den sentrale støtterollen i operasjonen. Den skulle bestå av 6-8 personer som bl.a. skulle spore opp offeret, kartlegge dets vaner og bevegelser for dermed å

en høyfrekvent, hvinnende lyd - et elektronisk signal som utløste sprengladningen." Dr. Hamshari ble drept men levde tilstrekkelig lenge til at han kunne fortelle hendelsen til Parispolitiet.

Så fulgte mord på mord, ialt 12. Men israelerne hadde ikke klart å få ram på den mannen som de framfor noen annen ønsket å utrydde - Ali Hassan Salameh.

Jakten på hovedpersonen, den 13., fortjente en etikett. Operasjonen ble derfor kalt "Jakten på den røde prins". Gang på gang ble Salameh oppsporet av Mossad, men like fort som han ble oppsporet forsvant han som ånd i en fylling. Forskjellige indikasjoner overbeviste Mossad at Salameh forberedte en aksjon i Skandinavia. Operasjonsgruppen ble derfor konsentrert om Skandinavia. Uhellet ville imidlertid at selve A-laget etter sine mange mord og etter sin jakt på Salameh rett og slett var utallig. Aksjonsgruppen i Europa fikk kort og godt beskjed om å ta ferie. Tel Aviv etablerte ny gruppe av frivillige fra "kontoret" i Tel Aviv. På grunn av at operasjonen skulle foregå i et nordisk land ble en svensk pike Marianne Gladnikov, som var elev eller spionrekrutt i Israel engasjert. En dansk forretningsmann, bosatt i Israel, som hadde vært med på noen

Meirs personlige rådgiver Zvi Zamir med personlig livvakt avventet Lillehammeraksjonen fra Olrud Autorast, et hotell litt nord for Hamar.

Da det gikk opp for Tel Aviv at det ikke var Salameh, men en uskyldig kelner på et hotell i Lillehammer som var drept, sto det å lese på førstesiden i et israelsk ukeblad: Beklager - feil mann! Hvordan kunne så denne bommert skjedd? Forfatterne forsøker å forklare dette. Bl.a. at Lillehammer ikke egnet seg til slike aksjoner, byen var for gjennomsiktig, at det var for dårlig retrettmuligheter og at det var B-laget forsterket med rene amatører som ble satt til å utføre aksjonen. Dan Erbel sa i rettsaken: "På grunn av det gode forholdet mellom Israel og Norge trodde jeg virkelig at saken ville bli ordnet i all stillhet mellom de to landene. Ja, hvorfor ikke? Forfatterne har jo i boka fortalt om Mossads nære samarbeid med overvåknings-tjenesten i Natolandene. Kan ikke Erbel streift sannheten. Hvis så var tilfelle stiller seg uvikkelig spørsmålet: Hvordan er kommunikasjonen mellom norsk etterretningsvesen og norsk politi. Fungerer det like dårlig som i saken mot dobbeltspionen Ingeborg Lygren for noen år siden, da overvåkningen Asbjørn Bryhn holdt Ingeborg Lygren arrestert i 3 dager uten at Lygrens oppdragsgiver oberst

Vilhelm Evang, sjef for etterretningen ikke fikk greie på arrestasjonen. Først da Vilhelm Evang ville etterlyse Lygren sa Asbjørn Bryhn fra om arrestasjonen.

Ifølge forfatterne fikk fadeseen på Lillehammer storpolitiske følger. Det hevdes bl.a. at tilliten til Mossad var svekket slik at man ikke tok hensyn til Mossads materiale om den syrisk-egyptiske krigsplan som tok sikte på en overrumpning mot Israel på jødernes hellige dag Yom Kippur. Det anbefales å lese boka. En spesiell anbefaling til dem som ser på palestinerne som den store stygge ulven og Israel som det lille hvite lam.

David B. Tinnin og Dag Christensen: Nummer 13. J.W. Cappelens Forlag.

Beklager-feil mann Kronikk

gjeldelsesaksjoner. Palestinerne blir kalt mordere, mens israelerne blir kalt dreperer osv. Denne innstillingen tiltross må det sies at forfatterne har greid å gi et realistisk bilde av den israelske terror som eksisterte og som fortsatt eksisterer, en terror som har blitt tiet ihjel av vesteuropeisk, heri inkludert Norges, massemedia. Det er derfor meget forståelig at forfatterne fra israelsk hold er blitt tilbudt 1.7 millioner for å la være å utgi boka. Forfatterne skal ha takk for at de ikke gikk inn i denne hestehandelen.

Boka tar sitt utgangspunkt i aksjonen mot den israelske olympiatroppen i München. Selve dramaet slik det utspant seg i olympiabyn og på flyplassen og den politiske og diplomatiske aktiviteten mellom Bonn og Tel Aviv skildres time for time.

Dramaet endte som kjent på flyplassen Fürstenfeldbruck. Etter Vest-Tysklands "geniale" innsetningsplan lå 9 av de israelske gislene, 5 av de 8 kaprerne og en tysk politisjefant igjen som lik. Fra et helikopter ble "redningsaksjonen" overvåket av Golda Meirs personlige utsendt Zvi Zamir.

Det var etter München at Golda Meir ga grønt lys for opprettelsen av likvidasjonsgrupper som skulle finne og tilintetgjøre "arabiske terrorister, uansett hvor i verden de måtte befinne seg".

Boka tar grundig for seg oppbyggingen og organiseringen av det som vanlig kalles Israels etterretnings-tjeneste som i virkeligheten ikke er en, men tre separate organisasjoner. For det første det militære etterretningsvesen, dernest Shin Beth som er ansvarlig for indre sikkerhet og kontrasjonasje og til slutt Mossad, det eksterne etterretningsorganet. Mossad er imidlertid en mangsidig organisasjon som er mye mer enn bare en etterretningsorganisasjon. Den er den israelske regjeringens hemmelige representasjon i utlandet. Den utgjør et hemmelig utenriksdepartement som har kontakt med de land som av politiske, religiøse eller geografiske årsaker ikke ønsker å ha regulære diplomatiske forbindelser med Israel. Den har som oppgave å utveksle informasjon med vestlige spionasjeorganisasjoner. Den har et nært samarbeid med etterretningsorganisasjonene i Natolandene og i Sveits og Sverige (det siste får stå for min regning). Sjefen for Mossad deltar også på de hemmelige halvårsmøtene i de vestlige etterretningsorganene. Det vil føre for langt i denne kronikken å gå inn

i kunne fastslå det gunstigste tidspunkt og sted for mordet. Dessuten skulle seksjon 4 beskytte den korridoren som seksjon 1 og 2 skulle bruke for raskt å retirere og forlate landet. Den siste seksjon skulle ha som hovedoppgave å ta seg av sambandet. Den skulle bestå av to personer, den ene skulle holde seg i hemmelig kontakt med gruppen fra en hemmelig post nær operasjonsstedet, den andre skulle stasjoneres i en israelsk ambassade og virke som mellomledd mellom sin kollega og den sentrale Mossadsentralen i Vest-Europa som igjen ville ta direkte forbindelse med Tel Aviv. Dette er i grove trekk det organisasjonsmønsteret som Golda Meir hadde gitt Zamir fullmakt til å organisere.

I begynnelsen av oktober 1972 var denne gruppa klar til å begynne sitt arbeid. Det store mål var Ali Hassan Salameh som man antok sto bak Münchenattentatet. Men gruppen hadde ytterligere 12-14 menn på sin likvidasjonsliste. En av disse var en ung lyriker Wadad Adel Zwaiter bosatt i Roma. Av israelerne ble han betraktet som Svart Septembers sjef i Italia. Mens denne Zwaiter oppholdt seg hos en italiensk venninne, tok seksjon 1 opphold i leiligheten. Utenfor ventet seksjon 2 bestående av lederen for Lillehammermordet og hans elskerinne Tamar, som var ansvarlig for sju av de fjorten kulene som drepte kelnere fra Lillehammer. Operasjonen ble overvåket av selveste Zamir. Det vil føre for langt å beskrive alle mordene, men ett skal nevnes. Scenen er nå Paris og målet var dr. Mahmoud Hamsari, PLO's representant i Paris. I 2 uker skygget den 4. seksjon Hamshari. I mellomtiden var sprengnings-ekspert hentet fra Tel Aviv til Paris. En ettermiddag ringte en Mossad-agent Hamsari og utga seg for en italiensk journalist, og det ble bestemt møtte på en café i nærheten. Mens på dette tidspunktet ble en sprengladning under telefonen til Hamshari. Fra boka siteres: "(8. des.) Hele dagen gjennom og en del av den neste lå ladningen uoppdaget og virksom under telefonen til tross for at telefonen ringte flere ganger. Litt før kl. 12 middag, da fru Hamshari og datteren var ute ringte telefonen igjen.

Dr. Hamshari tok den. Stemmen i den andre enden presenterte seg ikke men sa bare at det var den italienske journalisten. "Er det virkelig dr. Hamshari jeg snakker med?" spurte stemmen. "Lul-meme" (det er meg). Det neste PLO-mannen hørte var i telefonen

spionoppdrag ble også engasjert. Det er innlysende at Mossad ved operasjonen i Skandinavia ikke fulgte vanlig rutine ved å knytte tul seg mer eller mindre amatører i faget. Noe som seinere skulle vise seg å få katastrofale følger for Mossad og for Israel, politisk og prestisjemessig. Jeg skal ikke komme nærmere inn på Lillehammermordet, det er behørig referert både i presse, TV og radio. En ting ble imidlertid skjult for offentligheten og det var at sjefen for Mossad, Golda

LÆR DEN "ULOVVLIGE" STREIKENS METODE!

STUDER STRASSBURGER-TESENE!

Jøtul-streiken har på ny understreket den brennende aktualiteten av de såkalte Strassburger-tesene, av tesene om det nødvendige i å sette det faglige apparatet tilside og erstatte det med særskilt valgte streikekomitéer i til-

felle av økonomiske kamp. Undergravningsarbeidet fra Jern og Metall-byråkratiet side i Jøtul-streiken er som en tro kopi av den streikesabotasjen som Strassburger-tesene advarer og anviser tiltak mot.

SV - med dets solide forankring i det faglige apparatet - ynder å kalle Strassburger-tesene for "noe gammalt herk". Riktig nok ble tesene utarbeidet og vedtatt av Den Røde Faglige Internasjonale allerede i 1929, men bl. a. Jøtul-streiken bekrefter at dette bare viser at de var langt forut for sin tid, og ikke at de er blitt gammeldagse.

Jøtul-streiken viser også at når arbeiderne går ut i kamp, står de bedre rustet til å slå tilbake motstanderen og hans agenter hvis de på forhånd har satt seg inn i streikekampens lærdommer slik de er oppsummert i Strassburger-tesene.

Strassburger-tesene utgjør hovedinnholdet i Kommunistisk Arbeiderforbunds hefte om økonomisk kamp.

"Tvers gjennom lov til seier" (52 sider kr. 7,-). Bestill heftet direkte fra forbundet, Postboks 2863. Kampen Oslo 5!

Det minst interessante med Liv Ullmann er henne selv, Liv Ullmann som individ. Selv om ukebladene overgår hverandre hver uke ved å servere enda en ny særegenhet ved Liv Ullmanns privatliv, er det anonymiteten, den anonyme intimiteten, som smiler ut av kjendisens fjes. Ansiktet i og for seg intet å si noe på - anatomisk sett. Det er pent og dekorativt. Et ansikt for fotografiapparatets tidsalder.

har vanskelig for å innse at talentet alene peker henne ut som eneren blant norske skuespillere. Riktignok gjorde hun gode roller iblant, f. eks i Brechts "Den kaukasiske krittringen" - overraskende nok. Men oftere dominerte Synnøve Solbakkenbudskapet formidlet gjennom nyvasket bunad og glad opplyst kristelighet. Dekadensen og fordervelsen fant seg ikke tilrette ved hennes side.

Gjennom forholdet til Bergmann

utstråling og godhet. Mens folkemorderen smilende og tilfreds vasker blodet av sine hender i borddamens troskyldighet. Merkelig mann denne Kissinger! Nå trer han plutselig fram som en blanding av Rudolf Valentino, julenissen og den Hellige Ånd.

Aldri har vel Liv Ullmann stått klarere fram i egenskap av kvinne-kjøtt enn hun gjorde side om side med Henry Kissinger. På bakgrunn av

av kvinnene - og mennene også for den saks skyld. Offensiven virker godt planlagt. Varen Liv Ullmann har munnen full av kvinnesak og fungerer entydig antikvinnesakelig ved bl. a. å nøre opp under de patetiske og dypt reaksjonære husmordrømmene om å bli båret opp til sjernehimmelen av en rik drømmeprins med vinger eller av Lykken selv. Derfor er det uttrykk for en katastrofal misforståelse fra Sirenes side når bladet gjennom kommentar og intervju innruller Liv Ullmann i rekken av kjempende medøstre. Forsåvidt er jo søsterfronten ille nok i den grad den underordner klassekampen under kjønnskampen. For da blir fronten en klassesamarbeidsfront der den borgerlige ideologiens herredømme over arbeiderkvinnene skal befestes

ytterligere. Den borgerlige feminismen kommer aldri lenger enn til å kjempe for rettfærdige konkurranseforhold mellom

kvinner og menn innen sine respektive klasser. Kommunismens politikk er å bekjempe grunnlaget for enhver klassedannelse gjennom bekjempelsen av kapitalforholdet. Gjennom sin dobbelte undertrykkelse - som klassevesen og som kjønnsvesen - er arbeiderkvinnene bærere av et revolusjonært potensial som borgerskapet hater og frykter. Derfor kjemper det med hele sitt sunne og aggressive næringsvett mot utviklingen av det bestisste element hos kvinner og menn i arbeiderklassen. Men også borgerkvinner og mellomlagskvinner kan vinnes for proletariatet på individuell basis gjennom tilegnelsen av revolusjonær teori. Og erfaringene fra det å bli nedvurdert på grunn av sitt kjønn kan gjøre dem mer åpne for marxismens blottlegging av utbyttingsforholdet enn tilfelle er med selvtilfredse og trygge patriarker av samme klasser og lag.

Ø.S.

Liv Ullmann-en vare

Men det er ikke umiddelbart forståelig hvorfor alle landets blad og avislesere skal tyranniseres av dette - unnskyld - fårete og masochistiske smilet som dag ut og dag inn bretter seg ut på verdenspressens forsider. Det er nesten umulig å spasere i bebodde strøk uten å passere en kiosk. Og det er enda vanskeligere å være i nærheten av Narvesen uten å få dette innlatende grinet rett inn i ansiktet for millionte gang. Eller for å si det filosofisk: om nå mennesket har fri vilje eller ikke, så finnes det iallfall ingen frihet til å unngå Liv Ullmann. Ullmann-fjeset er en uunngåelig del av vår hverdag. I år kommer hun også med bok. Dermed er også bokhandlervesenet innlemmet i fronten til kamp for Liv Ullmanns uunngåelighet.

Nå kan det godt hende at Liv Ullmann er et elskelig medmenneske. Det kan også godt hende at hun ikke er det, men vi har ikke grunnlag for å benekte at hun er det. Når medmennesket - eventuelt umennesket - Liv Ullmann er uinteressant, er det fordi hun i alt vesentlig kun har den særegenhet i forhold til folk flest at hun fullt og helt er blitt en vare. Det er rimelig å snakke om en Liv Ullmann-industri. Og Liv Ullmannieret turde snart ha blitt så omfattende og påtrengende at forskningsinstitusjonene snart ikke kan ignorere fenomenet lenger. Hva med en egn Liv Ullmann-linje på Bedriftsøkonomisk Institutt?

Vi som så Liv Ullmann på scenen før hun lot seg bergta av Bergmann

rykket Liv Ullmann med ett inn i skuespillerstandens verdensklasse. Hennes prestasjoner ble ofte iøyenfallende gode. Høydepunktet nådde hun i Bergmanns ekteskapsscener. Liv Ullmanns fortid som særnordisk fenomen var definitivt tilbakelagt.

Nå går det slag i slag: Cannes, New York, Kissinger, Time. Som Henry Kissingers borddame seilte Liv Ullmann inn på verdenspolitikkens nathimmel i form av et oppsiktsvekkende stjernesudd. Det ble for øvrig skutt meget i den tida. Og bombet. På den andre siden av klodet ble nattemørket revet opp av kunstige stjernerbluss natt etter natt i dager og år. De dødelige glimtene fulgtes av en sønderrivende kraft som - demokratisk nok - blandet rester av istykkerrevne spebarn, oldinger, kvinner, menn og soldater i én blodig smørje i et av verdenshistoriens mest omfattende folkemord: Vietnam, Laos, Kambodsja.

Massemorderen Kissinger strevet travelt med å dekke over de mindre festlige sider ved folkemordene i Indo-China. Men som den kloke menneskekjenner Kissinger er, vet han at intet er så brutalt at ikke folk kan sluke det råt bare auraen er tilstede. Og aura kan produseres som alt annet. Henry Kissinger tar opp sin huske-liste og noterer: "meg selv, grand galla, stars, pinupper, dvs. lam." Og det appetittvekkende lammet er straks på pletten i Liv Ullmanns skikkelse. Etter festlighetene kan borddamen i beåndede ordelag berette om Henry Kissingers aura, om hans

skuespillerinnens inntreden i den finere del av kjøttbransjen kommer ytringene om kvinnesak i et nokså underlig lys. Som vareting spiller Liv Ullmann en like entydig reaksjonær rolle i forhold til kvinnesaken som hun gjør i forhold til imperialismen. Alle hennes "forsøk" på å ta kjønnsrolleproblematikken og tilværelsen for øvrig alvorlig, har kun den funksjon å gi det skinn av progressivitet som varen er nødt til å ha for å bli omsatt i så stor stil. Det budskap som skal trues ned gjennom spiserøret på folk gjennom markedsføringen av Liv Ullmann er følgende: alle kvinner er dumme, dvs. de skjønner ikke hva de selv er med på, de er svake, tafatte, troskyldige og fårete. De er godslig fårekjøtt som spiser gress og bærer bud om at Guds rike er nær. De tyr utifra sitt kvinnelig svake og beskyttelses-hungrige vesen til de store og sterke menn som har et fast grep (!) på verden, f. eks. Kissinger. De ønsker å bli dominert, behersket og herset med. Den genuint kvinnelige lyst er den masochistiske. Det er kanskje ikke alltid så behagelig å bli nedverdiget, men blir man det, så er man da iallfall kvinne.

Hun har sine "egne" meninger (dvs. de "riktige" meningene, Aftenposten, Arbeiderbladet, Dagbladet og VG-meningene om kvinnesak og menneskelighet), men hele skikkelsen utstråler at her tenkes det ikke.

Som vare er Liv Ullmann ledd i en verdensomspennende og solid finansiert offensiv til systematisk fordømmelse

duft av Celius' ånd svevende over hans uttalelser.

At innlegget er blitt mottatt med glede i faderhuset går også fram av skrytet av Gustavsen i Arbeiderbladet.

Men flere medlemmer står for tur og er etter vår mening selvskrevne til medlemskap i "Vi er alle i samme båt"-klubben. Reidar Larsen med sin tese om sosialisme gjennomført i valg - Martin Gunnar Knutsen, som med sin berømmelige saks beklipper seg fram til sosialismen - Hans I. Kleven, som med sine strukturelle reformer lister seg skritt for skritt inn i sosialismen. Vi har den frekthet å mene at talsmennene for "Den Lydløse Overgang til Sosialismen" har et utmerket utgangspunkt for tilslutning til parolen "Vi er alle i samme båt".

I all sin enkelhet inneholder parolen en edsvoren erklæring og løfte om aldri å nedkjempe kapitalismen. Men det er tillatt å trampe i bakken. Ikke bare tillatt, men til og med ønskelig fra borgerskapet at sauene av og til

ifører seg ulveklær for å skape et falskt bilde av kamp.

Det er bra om man trækker på noen offiseres liktær eller løfter på de hellige menns kjortler og tar en titt på deres lønnlige og uskjønne dobbelt-moral. Slikt skaper vrede og avispo-lemikk og ligner på kamp. Det er godt, borgerskapet sitter tryggere da. Men proletariatet som mister jobben på grunn av bedriftsnedleggelse eller blir helseslått av sin amerikanske sjef eller ikke får arbeid fordi han er politisk svartelistet, har ingen illusjoner om at han står i samme båt som kapitalistene. Proletaren har historiens beste læremester i så måte, sin egen virkelighet. Den lærer ham at motsetningen mellom de to hovedklasser, proletariatet og borgerskapet, ikke løses ved proklamerer av falske paroler, men bare kan løses gjennom klassekamp.

OBS.

Gerhardsens usannsynlig livskraftige parole fra 50-årene: "Vi er alle i samme båt", får stadig nye tilhenger.

Siste tilskudd til skaren er stortingsrepresentant Finn Gustavsen, som i VG 10/9 går inn for å "fastfrysse inntektene". Han sier: "Det må tas et krafttak for de fattige i det rike Norge, og raskt. Men det kan, slik det politiske system er, ikke gjennomføres samtidig med at alle andre hvert år får en levestandardøkning på to-tre eller fem prosent. Gjennom tiltak i sosialpolitikken og i lønns-, pris- og skattepolitikken kunne de virkelig fattige i Norge bringes opp på et helt annet materielt nivå. HVIS VI ANDRE ENTEN VI ER KAPITALISTER ELLER LØNNSTAKERE, FANT OSS I SAMTIDIG Å FÅ NULL INNTEKTSØKNING." (Uth. av oss.)

Som stortingsrepresentant har Gustavsen en fast årlig inntekt på 115.000 (etter nylig pålegg). Det er omlag 100.000 mer enn pensjonister på bare grunnpensjon har. Vi er enig i at her er det et stort misforhold som snarest burde rettes opp. Når det gjelder kapitalister så vet vel Gustavsen like godt som oss at svært mange opererer med null inntekt fra før. Millionunndragelser av skatt og fondsavsetninger sørger for det. Så på den kant blir det ikke stort å hente. Det blir lønnstakerne som skal betale Gustavsens visjon om "et bedre liv uten lønnsøkning under kapitalismen".

Gustavsens utspill vil sikkert bli godt mottatt på borgerlig hold, og "Vi er alle i samme båt"-klubben har fått et verdig medlem. Hvem vet? Kanskje kan dette utspillet bli et springbrett for et come back i Stortingets haller neste år? Situasjonen har i så måte ikke sett lys ut for den tidligere SF-leder. Herr Gustavsen må ha oss unnskyldt, men vi fornemmer en sterk

Kamp for partiet - kamp for massene!

Under denne parolen gjenoppbygget våre portugisiske kamerater det kommunistiske parti, PCP(r). Som denne artikkelen vil vise, var dette resultatet av en årrekkes partibyggende arbeid, der en rekke feilaktige ideer etter tur ble nedkjempet. 20 år gikk det fra revisjonistene tilkjempet seg ledelsen av det gamle kommunistpartiet, PCP, og fram til dannelsen av PCP(r) i desember i fjor. 20 år i kamp mot fascisme og småborgerlig eventyrpolitikk og reformisme.

Dannelsen av PCP(r) markerer et nytt skritt på vegen fram mot et sosialistisk Portugal. Vegen er ikke lett, og PCP(r) står framfor uløste motsigelser innen partiet og i arbeiderklassen. Vi håper likevel at PCP(r) vil vise seg navnet verdig, og evne å lede arbeiderklassen i kamp mot borgerskap og reaksjon!

Motsetninger innen PCP

"Portugals kommunistiske parti", PCP, ble dannet i 1921, men var tidlig preget av praktisme, svak politisk skolering og et dogmatisk forhold til SUKP. Stalins død og Krutstjov-klikkens maktovertakelse brakte de politiske motsetningene i partiet fram i lyset. Partiets 5. kongress i 1956-57 slo fast tesen om "fredelig overgang til sosialismen", dette midt under Salazars fascistiske diktatur! Etter kongressen degenererte PCP til et antifascistisk protestparti, som arbeidet for en allianse mellom arbeiderklassen og det radikale borgerskap. For å fremme denne alliansen, spilte PCP rollen som bremsekloss i arbeiderklassen; arbeiderne måtte ikke stille krav som kunne skremme de radikale borgerne vekk.

I denne situasjonen trådte så PCPs nåværende leder, Alvaro Cunhal, fram. Da han i 1960 slapp ut fra fascistenes fengsel, gikk han i spissen for kampen mot høyreavviket. De neste åra skulle vise at dette var en kamp mellom høyre og ultra-høyre. Cunhals linje vant fram, men PCPs rolle som bremsekloss varte ved. I synet på kolonifolkets frigjøringskamp inntok PCP en vakkende, og til dels fiendtlig holdning til den væpnede motstandskampen. Det var da bare naturlig at PCP i konflikten mellom SUKP og KKP rykket ut med skarpe fordømmelser av KKP, etter at ledelsen hadde avvist å informere medlemmene om innholdet i motsigelsene. Venstre-fløyen brøt da ut, og dannet i 1963 den "Folkelige Aksjonsfront", FAP, og i 1964 CMLP "Den portugisiske m-l komiteen". Utbrytternes spontantistiske linje kom klart fram ved at "Folkfronten" ble dannet før det partibyggende forbund. CMLP førte ut en revolusjonistisk eventyrpolitikk, der væpnet kamp gikk foran politisk skolering. Gruppen ble isolert i arbeidermassene og et lett bytte for politiets rassier.

Sekterismen blomster

Fra august -67 befinner venstregrupperingene seg i hovedsak i eksil. Fjernt fra kampen blomstrer sekterismen; personlige motsetninger mer enn politisk uenighet gjør at "m-l"-organisasjoner vokser fram som paddehatt, i alt ni organisasjoner gjorde krav på "marxismen-leninismen"s sannheter.

Først i 1970 gjenopptok venstregruppene arbeidet innen Portugal, og en utkrystallisering av de tre grupper-

ingene vi i dag kjenner som MRPP, PCPm-l og PCP(r) finner sted.

MRPP

"Bevegelsen for gjenoppbygginga av proletariatets parti", MRPP, ble dannet i 1970 av tidligere medlemmer av PCP og venstre-sosialdemokratiet utgått av det illegale anti-fascistiske partiet CDE, deriblant "folkets store leder" Arnaldo Mato. Gruppen var inspirert av kulturrevolusjonen i Kina, og satte seg som mål å lede "kultur-revolusjonen" i fascismens Portugal! MRPP oppsto som en spontanistisk bevegelse som åpent avviste den demokratiske sentralisme. MRPP er i dag en aksjonistisk mellomlagsbevegelse, og ble nektet valgdeltakelse i 1975 eyter å ha kidnappet medlemmer av PCP, MRPPs hovedfiende!

PCPm-l

I januar 1971 ble PCPm-l dannet. Partiets leder, Vilar, mente å "løse" problemet med de mange smågrupper ved å proklamere partiet, og deretter få de øvrige grupperinger til å tilslutte seg "partiet". Forsøket mislyktes selvsagt, og "enhetspartiet" sprakk i 1973. 7 (av 8) sentralkomiteemedlemmer forlot Vilars organisasjon, og dannet sitt eget "PCPm-l". Hver av fraksjonene organiserte sin egen valgfront, AOC og PUP, men Vilars AOC ble nektet valgdeltakelse. Vilars PCPm-l eksisterer ennå, og er beryktet for sitt samarbeid med fascistene for å bekjempe sosialfascistene i PCP som de anser som hovedfienden.

"Det andre" PCPm-l avsatte i april -75 sin gamle ledelse, tok avstand fra "partidannelsen" i -71, og under navnet CMLP er de nå gått inn i PCP(r).

PCP(r) dannes

PCP(r), der r'en står for reconstruido ("gjenoppbygd"), ble dannet 28. desember 1975. Veien fram til partidannelsen er lang og kronglete, og for å unngå total forvirring skal vi bare nevne de viktigste etappene i partibyggingen. Viktigst er dannelsen av CARPm-l, "Støttekomiteen for gjenoppbyggingen av det marxist-leninistiske partiet", i desember 1973. CARPm-l tok til orde for politisk samling av ml-gruppene gjennom politisk aksjonsenhet, og utpekte spontanisme og organisasjonssjåvinisme som hovedfiender i partibyggingen. CARPm-l fikk en verdifull tilvekst etter fascismens fall i april -74, da en rekke løslatte kommunister fra fascistenes fengsler ble møtt av virvaret av "m-l"-grupper som i hovedsak innskrenket seg til å drive ideologisk kamp mot hverandre. Dette var til dels ledere og veteraner innen den kommunistiske bevegelsen, og da de samlet seg i CARPm-l, trakk de med medlemmer fra sine tidligere organisasjoner.

CARPm-l formulerte parolen "Kamp for partiet - Kamp for massene" som sin rettesnor for sitt politiske arbeid. De holdt fast ved enheten mellom teori og praksis, og lyktes i å forene kampen for partiet med aktiv dektakelse i klassekampen. Etter reaksjonens kupp-forsøk 28. sept. 1974 la CARPm-l særlig vekt på å utvikle den anti-fascistiske kampen, og i desember ble Uniao Democracia Popular, UDP, dannet av CARPm-l, CCRm-l og URm-l. OCMLP som tidligere samarbeidet intimt med CARPm-l, kritiserte dannelsen for "FAP-avvik"; dvs. at fronten ble dan-

net før partiet. De dannet i stedet den "kommunistiske valgfront", FECm-l.

Tilsammen fikk PUP, UDP og FECm-l 1.5%, eller 90 000 stemmer ved valget, og UDP ble representert i den grunnlovgivende forsamling. Leserne av 'dra' kjenner godt til hendingene i Portugal sommeren og høsten i fjor. Her skal bare nevnes at UDP avviste den prinsipielle frontdannelsen, FUR, men inngikk i den revolusjonære soldatbevegelsen, SUV.

Tross høyrekreftenes frammarsj samlet ORPCm-l, CMLP og OCMLP 30 000 i en enhetsdemonstrasjon 1. mai -75 i Lisboa. 20. august gikk det største demonstrasjonstog etter fascismens fall. Under UDPs ledelse marsjerte 100 000 i Lisboa til støtte for COPCON-dokumentet og mot supermaktene. Dette varslet at partidannelsen var nær forestående, og høyrekuppet 25. nov. gjorde det umulig å utsette partidannelsen. 28. desember ble PCP(r) dannet av sju grupper. Bare deler av OCMLP deltok på kongressen, da ledelsen den siste tida slo over på MRPP/PCPm-l's nasjonalsjåvinistiske klasesamarbeidslinje. OCMLPs kongress i januar avsatte imidlertid ledelsen, og vedtok å arbeide for enhet med PCP(r), og er antakelig nå gått inn i PCP(r).

Hva vil PCP(r)?

Norske kommunister har grunn til å sette sin lit til kameratene i PCP(r). Likevel må vi ha klart for oss at partiets utvikling ikke er entydig gitt. Blant de mindre arbeidsgruppene som inngår i PCP(r), er også spontanistiske strømninger representert. Viktigere er imidlertid partiets strategi for "den folke-demokratiske revolusjon", som grovt skissert minner om bolsjevikenes strategi i oktober 1917.

PCP(r) framhever den store, men politisk tilbakestående bondeklassen. 30% av befolkningen er bønder, omlag det samme arbeiderklassen står for. Kirken har fremdeles stor makt på landsbygda, og produktiviteten i landbruket er katastrofalt lav. Sjøl om bøndene utgjør 30%, står de bare for 17% av nasjonalproduktet; sjøl Spania og Italia har en langt større produktivitet. Dette skyldes den lave mekaniseringsgraden, småbrukene er ikke i stand til å investere i landbruksmask-

iner, og for godseierne var det mer lønnsomt å investere overskuddet i koloniene. PCP(r) mener derfor at alliansen arbeidere/bønder må ta utgangspunkt i småbøndenes interesser, og at revolusjonen på landsbygda er en borgerlig-demokratisk revolusjon. Vi skal ikke gå nærmere inn på dette her, men kort ta for oss noen av partiets oppgaver i dagskampen:

- Den anti-fascistiske kampen, blir av PCP(r) vurdert som viktigst nå. Partiet inngår i CLARP, en solidaritetskomite som arbeider for løslatelse av fengslete anti-fascister.

- Arbeider-, beboer- og bondekomiteer er viktige i kampen for å forsvare de økonomiske og politiske reformer som delvis er tilkjempet lokalt, og delvis resultatet av MFAs progressive lovreformer. UDP har her tatt initiativ til å danne "organer for folkeviljen", og rundt årsskiftet ble "Sekretariatet for folkemaktorganene" dannet av arbeiderkomiteene fra en rekke større bedrifter.

- Kampen mot kvinnekriminering er viktig for å unngå å splitte arbeiderklassen etter kjønn. I 1972 var gjennomsnittslønnen for en kvinnelig arbeider 50-70% av mannens. Formelt har den portugisiske kvinne ingen rettigheter, den eneste endring fra fascismen er at porno-industrien er legalisert. Fremdeles fins bare et fåtall daghem, og abortloven er uendret. Hvert år gjennomføres 150 000 illegale aborter i Portugal, som nesten alle resulterer i kroniske underlivssykdommer.

Presidentvalget

Som et siste eksempel skal vi ta for oss presidentvalget i sommer. Det endte som kjent med en overveldende seier for fascistene Eanes, som fikk støtte fra sosialdemokratiet (PS), høyrepartiet PPD, det fascistiske CDS - og MRPP og PCPm-l! Valget hadde imidlertid også en annen seierherre, Othelo Carvalho (nå degradert til kaptein), som fikk hele 17% og andre-plass i valget. Dette til tross for at Carvalho bare ble støttet av de mindre venstregrupperingene, med PCP(r) som den største. Det viser at revolusjonen lever videre i folkemassene; en stemme for Carvalho var en stemme for jordreformene, for arbeiderkomiteene, - for revolusjonen! Valgets store taper var revisjonistpartiets kandidat, Octavio Pato, som bare oppnådde 7%! Hele 9% av de 16% som stemte på PCP sist, ga nå sin stemme til Carvalho. Arbeiderklassen i Portugal er i ferd med å organisere den anti-fascistiske kampen uavhengig av PCP. Reaksjonens frammarsj kan stanses!

Kamerater i Trondheim

FAGLIG-POLITISK SEMINAR

Kommunistisk Arbeiderforbund v/ Faalig Utvalg avholder et helgeseminar ved Oslo 16.-17. oktober.

Hovedemnene er:

1. Kommunistenes arbeid på bedrift og i fagforening.
2. Den økonomiske situasjon.
3. Om skiftarbeid og rasjonaliseringstiltak.
4. Metodene for faglig kamp.

Medlemmer og sympatisører av K.A., og andre interesserte, innbys til å delta. Påmelding sendes til Kommunistisk Arbeiderforbund, Boks 2863, Kampen, Oslo 5, innen 9. oktober. Kursavgift er kr. 100,-, og inkluderer overnatting, mat, materiell samt dekking av nødvendige reiseutgifter til og fra Oslo.